

AVE MARIA

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnništva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA SEDME ŠTEVILKE.

Pijte iz njega vsi! (Pesem).....	209	Razlaga sv. maše	222
Po evharističnem kongresu	210	Za Frančiškov jubilej	223
Izvoljena cvetka božja	211	Toplo priporočamo.	223
Tajna uživanja	212	Kako je pričel sv. Franč. živeti Bogu.....	224
Bliski in oblaki, slavite Gospoda.....	214	Glasovi od naše M. Pomagaj.....	226
Žrtva in sad	216	Darovi in zahvale	229
Na misijone v Indijo	218	Odpustki	230
Častna straža	220	Na razgledu	231
Apostolstvo molitve	221	Naš Radio	232

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopolmoči. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

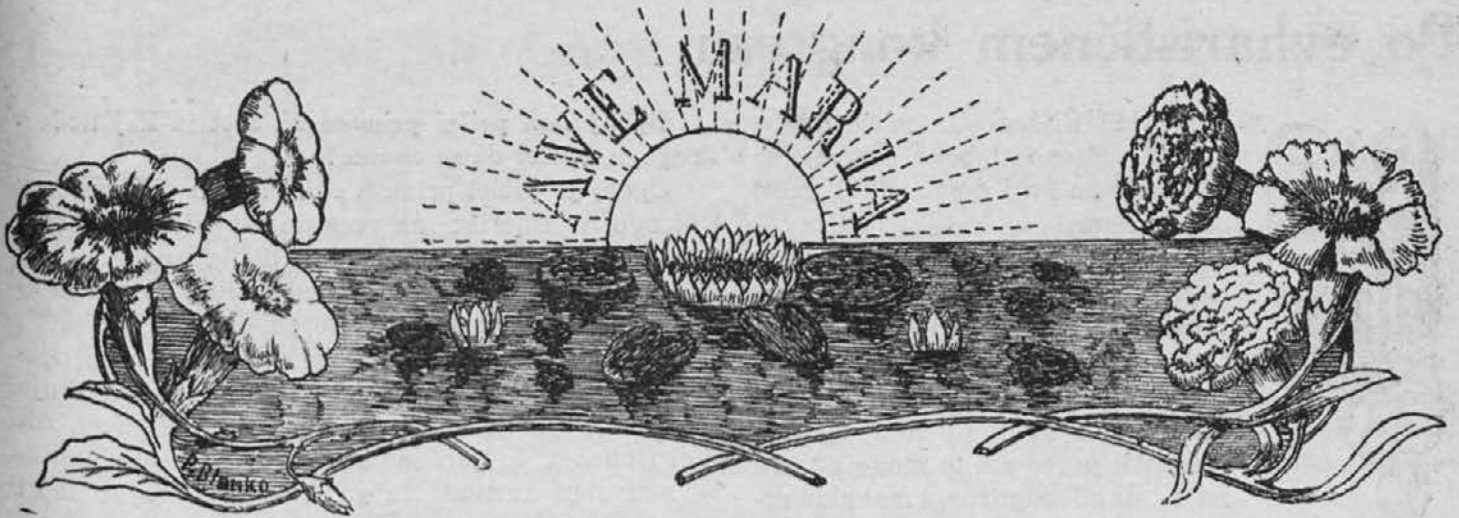
3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

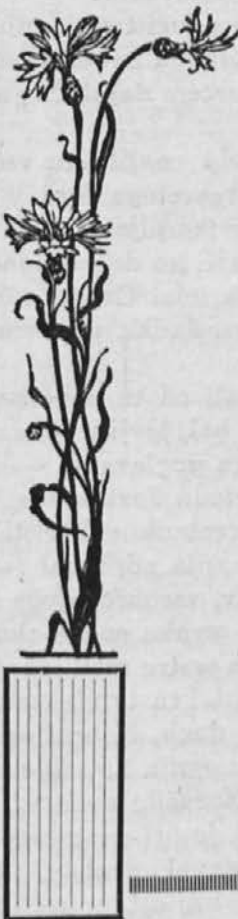
UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Rev. Iv. Pucelj:

Pijte iz njega vsi!

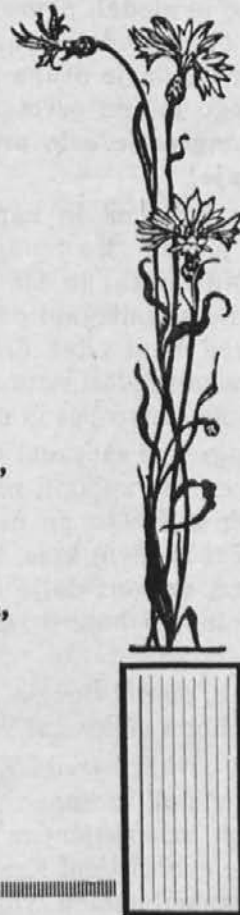
(Mat. XXVI, 27. — Za mesec julij.)

“To sveti kelih moje je krvi,
ki jutri se za dolg sveta prelije,
Adamov greh v pokorščini omije
in vse človeštvo v smrti prerodi.”

In ves obraz Gospodu zažari,
neskončna mu ljubezen z njega sije,
apostolom srce nemirno bije,
v ljubezni sveti duša jim drhti. —

Gospod, Ti sebe dal si nam v spomin,
da ne omagamo sred bolečin! —
Ugasni solncu čudodelno moč

in bujno vse življenje umrje;
tako brez Tebe v srcu prazno je,
brez Tebe v duši smrt in črna noč.

Po evharističnem kongresu.

VHARISTIČNI gostje so že davno doma. Z eno globoko zavestjo so šli vsak na svoj dom: veliki dnevi so za nami!

Veliki dnevi! Že dobro leto dni je šel po vsem svetu sloves o ogromnih pripravah, ki jih je vodila naša slavna Chicaga za 28. evharistični kongres. Svet je strmel in se z dvojbo v srcu vpraševal: Ali je res vse to mogoče? In si je dajal odgovor z nekako resignacijo: Mogoče samo v Ameriki, saj tam je mogoče vse . . .

Te zadnje misli sicer ne moremo vzeti dobesedno, ali eno je sedaj gotovo, saj je že zgodovinsko dejstvo: 28. evharistični kongres je bil mogoč — in sicer prav tak in prav tako mogočen, kot je bil že davno naprej zamišljen! Če je kaj razlike med sliko kongresa, ki smo jo gledali poprej v duhu, in med to, ki smo jo v teh dneh gledali in uživali s telesnimi očmi, moramo izjaviti, da je druga slika le še lepša in veličastnejša, nego je bila prvotna koncepcija — **28. evharistični kongres je celo presegel naše nemajhno pričakovanje!**

Toda o tem je izrečena in zapisana primerna beseda na drugem mestu. Ko jemljemo slovo, nam sicer pogled nad uide nazaj in nič ni čudno, če se naše oko še dolgo ne bo odtrgalo od mogočne slike, ki se je pestrila pred nami v teh dneh. Ali ob slovesu moraš pred vsem gledati naprej, na to, kar te čaka, da boš stopil na pravo pot in ne zgrešil cilja.

Evharistični kongres ni sam sebi namen, kakor je sam sebi namen kres, ki vzplamti na Krstnikovo vigo po slovenskih gričih in po nekoliko minutah ugasne. Evharistični shod je kres, ki ne sme ugasniti, ki mu je namen, da gori dalje in sveti, sveti in razsvetljuje vsa pota, po katerih stopa naša noga skozi življenje.

In kaj nam danes, ob uri slovesa, govori in označuje evharističnega shoda veličastni kres?

Zdi se mi, da si osvaja besede Zveličarjeve, besede Njega, ki je začetek in konec povsod, začetek in konec tudi vsakega evharističnega kongresa. Tiste besede, s katerimi je evharistični Kralj jedrnato in v pesniških besedah označil namen svojega prihoda na borni svet:

Ogenj sem prišel prinesiti na svet in kaj hočem drugega, kakor da se vname!

Ogenj je prišel prinesiti evharistični kongres v Chicago, v Ameriko, na vesoljni svet. Ogenj nove, prenovljene ljubezni naših src do božjega Solнца, ki nam sveti in nas greje v presveti Evharistiji, ki oživlja in ozdravlja iz presvete posvečene Hostije!

Ogenj ljubezni! Ljubezen je sila vseh sil, ljubezen je vsemogočna. Kjer je ona, prihaja z njo vse dobro, kjer je ni, je sama puščoba in žalost. Ali tudi ljubezen ne gori sama od sebe, tudi ona zahteva netiva in kuriva. In ga dobi v prebogati meri v sveti Hostiji!

Hostija pomeni žrtev, daritev. Ni je lepše žrtve od one, ki se poživa v ognju ljubezni. Tega ognja nam je hotel dati evharistični kongres — o, bratje in sestre v Evharistiji, ali se je vnel v onih dneh ta ogenj v naših srcih?

Kristus, evharistični Kralj, hoče, da se vname in da gori z bujnim plamenom:

Da bomo odslej v luči tega ognja vse bolj požrtvovalni v službi Gospoda nebes in zemlje, da bomo vse bolj z voljnimi srcem dajali Bogu, kar je božjega —

Da bo vsak utrip naših src vse bolj ko doslej združen z utripi presvetega Srca v šotorih miru na oltarjih zemeljskih templjev božjih —

Da bomo vse rajši ko doslej pohitevali nasičevati lakoto svojih duš k mizi Gospodovi, kjer nas čaka prečudna Mana, presladka nasičenost z angelskim kruhom —

Da bomo vstajali od te nebeške mize vse močnejši ko doslej, vse bolj levji v boju zoper moči teme in satana, njihovega poglavarja —

Da bomo po zgledu Jezusovem, ki nas vse ljubi in vsem naklanja presladki evharistični napoj, odhajali od svetega obhajila združeni vse bolj ko doslej v objemu one velike, vseobsegajoče ljubezni, ki nas je vse naredila za otroke enega skupnega Očeta v nebesih, pa brate in sestre med seboj — na veke!

O, ali je vzplamtel ta topli, vseoživljajoči ogenj v nas v kongresnih dneh, o, bratje in sestre, ali ste odšli s plameni tega ognja na svoje domove?

Ne pozabimo: Naročilo evharističnega kongresa gre za nami povsod, je pri nas neprestano kot naš vsikdar bodreči — angel varuh!

V tem znamenju naj ostane med nami spomin na evharistični kongres vedno živ!

Izvoljena cvetka božja.

B. A.:

ADNJE dni letošnjega maja se je vršil v cerkvi sv. Jeronima misijon za Slovence. Tisto nedeljo, ko se je misijon zaključil, je praznovala župnija še drug praznik: prvo sv. obhajilo otrok.

Prvo sv. obhajilo spada vedno med najbolj ginljive cerkvene slovesnosti. Nekaj posebnega je pa bilo pri prvem sv. obhajilu letos v cerkvi sv. Jeronima.

V vrsti belo oblečenih in ovenčanih deklic, prvoobhajank, ki so druga za drugo v zbrani pobožnosti pristopale k presveti večerji, je bila ena, ki jo je pač vsa cerkev posebej opazovala. Velika je bila skoraj za dve drugi, zadnja je stopala in namesto snežno-bele obleke je imela na sebi krilo, ki je bilo nekako sivkasto-rjave barve.

Kakor da se je vrinila nepovabljenjena, kakor da se ne zaveda, kam je prišla, in si je pozabila nadeji — svatovsko oblačilo . . .

Ali le človeškemu očesu se je zdelo tako. S kakšnim zadovoljstvom je pa moral gledati na to deklico Jezus, nebeški ženin vseh čistih duš!

Zgodba te deklice je nad vse izpodbudna. Vredna, da se zapiše, da se bere.

Rojena in vzgojena je bila naša prvoobhajanka od čisto brezverskih staršev. Molitev, cerkev, življenje po veri — to jim je vse deveta briga. Če sploh kedaj govorijo o teh rečeh, govore z zaničevanjem, zasmehovanjem in bogokletno besedo. Prijatelji in znanci; ki zahajajo v družino, “boardarji,” ki so v hiši na hrani, so vsi prav taki in se pogosto iz verskih reči bridko norčujejo.

Prvotno so stanovali v drugem velikem mestu, še ne dolgo tega so se preselili v milijonski D.

V takem ozračju je rasla naša

deklica in dočakala svoje šestnajsto leto.

Nežna njena dušica je pa ostala kljub tej strašni okolici čudovito preprosta in nedolžna. Mimogrede se je seznanila s katoliško vero, v kateri je bila sicer krščena, toda nič poučena. Ali od prvega početka je čutila v sebi silno skrivnostno hrepenenje, ki jo je vleklo v cerkev in jo gnalo, da bi se natančneje poučila v verskih naukih in postala deležna milosti edino prave katoliške vere.

Starši, zlasti še mati, niso hoteli o njenih željah nič slišati. Hoteli so, da tudi otroci odrastejo v verski brezbriznosti, da, v sovraštvu do verskih reči.

Blaga hčerka je pa hodila svojo pot. Poiskala je katoliško cerkev in se že prijavila za verski pouk, toda prav takrat se je vsa družina preselila.

V novem kraju, v milijonskem mestu, je cerkva vse polno, gotovo več nekatoliških kot resničnih božjih hiš, ki biva v njih pravi Bog, Jezus v presvetem zakramentu. Deklica je iskala in popraševala, dokler se ji ni posrečilo najti cerkev, v kateri se oznanjena beseda božja v njenem lastnem materinskem jeziku.

Z vsem veseljem se je prijavila za pouk in zaprosila prejema sv. zakramentov. Redno je prihajala in vsaka učna ura je vžigala v njej novo ljubezen do Jezusa, ki se ga je njena duša bolj in bolj v junaški odpovedi oklepala.

Bližal se je dan prve spovedi in prvega sv. obhajila. Deklica je povedala materi, na kaj se pripravlja — mati se je razburila, rohnela in klela, zatožila hčerko očetu in vsem v hiši.

Povsod je bil ogenj v strehi. Vse so storili, da bi junaško spoznavavko odtrgali od njenih načrtov. Zasmehovali so jo, grozili ji, prigovarjali z vso mogočo zgo-

vornostjo — vse zastonj, ostala je stanovitna.

Pred jedjo in po jedi je molila — sto strupenih opazk je letelo nanjo od vseh strani.

Ob petkih ni hotela jesti mesa — slišati je morala, da je nora.

Da bi ne dajala povoda za brezversko govorjenje in žalitev Boga, se je začela odtegovati skupni mizi in je jedla sama zase v kuhinji.

Prosila je starše bele obleke za dan prvega svetega obhajila — odgovor lastne matere je bil: Pod nobenim pogojem!

Odločila se je, da pojde v navadni obleki in to je tudi storila. Ko se je odpravljala v cerkev, je stopila mati k njej in jo preklela, zraven pa še dostavila: To ti bodi moj materinski blagoslov za današnji dan — —

In junaško dekle je odgovorilo: Mati, rajši vse pretrpim, ko da bi samo enkrat naredila greh in razžalila Boga!

Prišla je v cerkev, pristopila in prejela Jezusa med otroci, zadnja v vrsti in edina brez svatovskega oblačila na telesu — ali kako bogato nakitje je imela na sebi njena junaška, mučeniška duša!

Oči so ji gorele, lica so se ji smejala in svoji učiteljici, ki jo je prapravljala na sv. obhajilo, je izjavila, da je srečna, neizmerno srečna. In je še dostavila: Nisem mogla dočakati jutra preteklo noč, vsakih pet minut sem se prebudila in pogledala na uro . . .

Učiteljica je bila v skrbeh, kaj bo doma, toda dekle se je brez strahu vrnilo domov. Zvečer je povedala: Vsi so molčali, samo neki “boardar” je dejal: Čez par let te bo srečala pamet, pustila boš te neumnosti in živela svobodno kakor mi.

Iz njenih oči je pa sijala trdna volja in zavest, da se je nesrečni mož korenito zmotil — —

Hrvatsko

spisal

† V. Palunko,

škof

Tajna uživanja.

Za Slovence

priredil

Rev. Joahim Ferk,

O.F.M.Cap.

(Dalje.)

Tolažba v siromaštvu.

SIROMAŠTVO je ena najbridkejših in najbolj razširjenih nadlog. Z njo je združeno vsakovrstno trpljenje in pomanjkanje.

Siromaštvo je pogosto slab svetovalec in utegne človeka spraviti na pot zločina. Siromaštvo je težak jarem za one, ki so se v njem rodili in ž njim odrasli, ki so se mu torej že privadili — a še težje breme je za tiste, ki so rojeni v bogastvu in odgojeni v obilnosti, pa so pozneje zabredli v uboštvo.

Navadni ubožci še najdejo, dasi s težavo, načine, kako si pridobiti košček trdega in črnega kruha. Ako ne gre drugače, pa z beračenjem. Kako pa si naj pomaga nesrečna družina, vajena obilnosti, ki je mogoče celo visokega stanu in plemenitega rodu, a je v kratkem času padla iz blagostanja na trnje siromaštva? — Taki siromaki rajši medle od gladu in žalosti, kakor da bi le besedico zinili in prosili pomoči.

Prosijo sicer z očmi, ali usta jim veže sram. Koliko takih tajnih siromakov se skriva pred javnostjo! Boje se, da ne bi kdo zapazil sledi bridkih solz, ki jih točijo v samoti. Tapatam se najde plemenita duša, ki razume proseče oči, — a takih je malo, — skritim siromakom ostane le še Bog . . ., ako jim pa vzameš še tega, jim ne preostane drugo, nego da umirajoči od gladu naredo sami konec svojemu bednemu življenju . . .

In ravno to hočejo nekateri moderni svetovalci človeške druž-

be. Siromakom vzeti Boga ter jih pognati v obup . . . Takih krivih prerokov je danes mnogo. Podkopavajo temelje človeške družbe, vabijo lahkomišelnih ljudi na nevarna pota razuzdanega življenja in tako jih sčasoma spravijo na beraško palico, sebe pa obogatijo. Tako delajo brezverni demagogi, ki znajo varati ljudstvo, da jim pomaga do visokih služb, pridigujejo svobodo, a v resnici so tirani in tlačitelji ljudstva . . . Oznanjujejo bratstvo in enakost, pa niso drugega ko pijavke, ki zlorabljujejo oblast v svojo korist. Čudno je le to, da se dobi na svetu toliko slepcev, ki se dajo voditi od takih goljufov, ki s sladkimi besedami varajo uboge sloje, jim obetajo blagostanje, v resnici jim pa derejo kožo . . . ter jih pehajo v bedo — obupanim pa vzamejo vero ter jih ščuvajo na Boga in njegovo Cerkev.

Ali ni največja nesreča, če izgubijo siromaki vero, tako da gre do v boj proti njej, dasi jim edina kaže pot do prave sreče, časne in večne. Vera tolaži uboge, ki na svetu nimajo dediščine, ter jim kaže nebesa, ki so obljubljena ubogim v duhu. Vera odkriva sirotam, ki so brez očeta, sliko nebeskega Očeta, ki govori vsem pozabljenim in zapuščenim: Ako se ne morete vzdigniti do moje slave, se hočem jaz ponižati do vaše siromaščine, na čudežen način hočem narediti, da bo moja slava prebivala med vami. Ako nimate znanosti, pridite k meni, verujte v mene, in boste imeli mnogo večjo znanost, kakor vsi posvetni učenjaki. Ako ste stari in bolehn, nimate dovolj moči za

tolika dobra dela, a imate voljo in željo po njih, glejte, jaz sprejemem vaše želje in jih smatram za dobra dela. Povzdignite svoj glas in vaše molitve bodo zapisane v knjigo življenja. Ne veste li, kaj bi prosili, glejte, jaz dobro vem, česa vam je treba. Ako znate ljubiti, znali boste vse; ako poznate mene, boste imeli vse, ker boste posedovali mene, ki stanujem v srcih njih, ki me ljubijo. — Jaz sem tisti kralj, ki sem k svojim jaslicam poklical uboge pastirje prej ko imenitne kralje. — Jaz sem tisti usmiljeni Samarijan, ki sem hodil od kraja do kraja dobrote deleč; bolnim sem dajal zdravje, slepim vid, očiščeval sem gobave, reševal obsedene, obujal mrtve. Postavil sem se med bogataša in siromaka, postavil med njima most, na katerem naj se srečata, v sveti ljubezni poljubita kot brata in se tako zveličata. Kakor sem ljubil čast svojega Očeta, ljubil sem vaše uboštvo, vašo ljubezen. Jaz, vrhovni gospodar vseh stvari, sem slekel vse veličastvo in oblekel vaše uboštvo.

Da bi vas naučil ceniti uboštvo, sem si izbral zaročenko ubogega tesarja za mater, zapuščen hlev za rojstno hišo, jasli za zibelko. Svoje detinstvo sem preživel v pokorščini in delu, živel v nadlogah in težavah, jedel kruh miloščine. Sramotni križ za svoj prestol, Ošabni so me zaničevali, prezirali in žalili, preroki so me imenovali moža bolečin, ki sem si izvolil zadnji počitek sem našel v tujem grobu. Siromaštvo, osramočenje in druge nadloge so tvorile moj dvor, ko sem hotel k sebi potegniti in na ljubeče srce pritisniti

vse uboge, zapuščene, prezirane in obupajoče . . .

Vsak hrepeni po sreči in išče zadovoljnosti. Vsi stari in novodobni filozofi so se ukvarjali z vprašanjem, kako bi se mogla doseči zadovoljnost in z zadovoljnostjo sreča. A nobeden ni našel pravega leka za uboge in zapuščene. Le eden je podal najboljšo zdravilo za skeleče rane siromaštva, Jezus, ki je v nasprotju z vsemi svetnimi problemi življenja zaklical: "Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo!" Ubog v duhu je on, ki nima ničesar in se v svojem siromaštvu vdaja v božjo voljo; pa tudi bogat človek, ki ima ne vem koliko zemeljskega blaga — a srce mu ni navezano na minljive zaklade, ampak se vzdiguje nad vsako zemeljsko srečo ter pričakuje prihodnjo, večno blaženost.

Noben filozof in filantrop, noben sociolog ni znal siromakom pripraviti takega tolažilnega balzama, kakor ga daje Jezus po svoji Cerkvi. In tej Cerkvi naj bi se ubožci odtegnili ter zapustili njen zveličavni nauk? Sovražili njo, ki v imenu dobrotljivega Boga tolaži vse žalostne: Blagor ubogim v duhu? . . .

Moderno svetovno naziranje, ki je tuje krščanskemu duhu, ima uboštvo za največje zlo — za največjo nadlogo. Toda temu ni tako. Že vsakdanja skušnja nas uči, da morajo tudi bogati pogosto prenašati raznovrstne bridkosti, ki so hujše od siromaštva. Tudi za bogatine je ta svet solzna dolina. Življenje jim je težak jarem, posebno tedaj, ako ne poznajo Boga in se ne brigajo za njegovo previdnost.

Ubožci, ki se ozirajo na svetlo zvezdo vere, imajo v njej potrpežljivost, ki jim lajša gorje in njihove solze spreminja v svetle bisere, ki so sranjeni v nebeški zakladnici za dan plačila. Tedaj se bo videla vsa čast in slava, ves sijaj kraljestva ubogih . . . Sv. vera vzbuja v srcih siromakov zavest, da je njihovo potrpežljivo

prenašano uboštvo zagotovilo, da so izvoljeni za nebeški raj — ako ga združujejo s trpljenjem Jezusovim, ki si je izbral uboštvo za svoj delež.

V trinajstem stoletju se je pred vratmi dominikanske cerkve v Strassburgu med slovečim bogoslovcem Taulerjem in nekim beračem razvil razgovor, ki ga bremo v spisih učenega Taulerja.

"Dober dan, prijatelj, Bog ti daj dobro jutro," pozdravi Tauler berača. Berač odgovori: "Bog mi še nikdar ni dal slabega jutra." — "Dobro, Bog ti daj srečo!" — "To sem vedno imel." — "Potem ti želim popolno srečo." — "Nisem bil nikdar nesrečen." — "In zdravje?" — "Imam vse, kar si želim," odvrne berač.

Zares čudno, da more berač, ki je poln nadlog, brez vseh sredstev, tako govoriti. Tauler vprašuje dalje: "Toda, kako je to mogoče?" — "Zelo preprosto," odgovori siromak. "Ako sem lačen ali žejen, če mi je vroče ali mraz, ako me spremlja sreča ali nesreča, jaz ne iščem ničesar drugega ko voljo božjo, v Bogu živim, a moja volja je njegova volja. Tako uživa moja duša mir, in celo moje življenje je vedno zahvaljevanje božji Dobroti." — Redovnik se temu ne more dovolj naučiti in vprašuje dalje:

"Kaj pa, ako bi te hotela božja volja vreči v pekel?" — "V pekel," pomišlja siromak, "v pekel? Dobro, ako bi Bog tako hotel; glej, tu imam dve roki, s katerima bi se oklenil Boga; prva je moja ponižnost, po kateri se združujem z njegovim človečanstvom; druga je desna, to je moja ljubezen, s katero dosežem njegovo božanstvo. S tema dvema rokama bi se oklenil tako trdno Boga, da bi bil prisiljen iti z menoj. Tako bi našel popolno srečo tudi v peklu, ker je vsekako boljše biti z Bogom v peklu, kakor v rajju brez njega." — Nato vpraša redovnik: "Povej mi, kdo si ti?" — "Jaz sem kralj," odvrne berač.

— "Kje imaš svoje kraljestvo?" — "V svoji duši."

Tedaj se je redovnik spomnil, da je minulo osem let, odkar je prosil Boga za milost, da bi mogel najti človeka, ki bi mu pokazal pot modrosti in pravega mira. Roka božja ga je pripeljala k temu beraču.

Iz tega nam mora biti jasno, da je siromaštvo velik in bogat zaklad. Življenje, ki je polno bridkosti in nadlog, je veriga iz zlata; vsak dan s svojimi težavami je en člen več. Blagor njim, ki se oprijemajo te verige in je nikakor nočejo izpustiti; vsak dan je daljša, dokler ne pride zadnji člen, ki jih zveže z ljubim Bogom na veke.

(Dalje prih.)

MARIJINI PRAZNIKI V JULIJU.

V tem mesecu obhaja sv. Cerkev dva praznika v čast Materi Božji: Marijino obiskovanje in karmelsko Mater Božjo. O drugem prazniku nekaj besedi:

Karmel je gora med Sveto deželo in Sredozemskim morjem. Že v stari zavezi so zelo čislali to goro preroka Elija in Elizej, pa učenci obeh. Živeli so na njej kot nekaki menihi. Po Kristusu se je ustanovil na tej gori pravi samostan, ki je zlasti pospeševal češčenje Matere Božje. Turki so samostan uničili in pobožni naseljenci so zbežali v Evropo. Tu so ustanavljali po raznih krajih nove samostane in jih nazivljali "Karmel." Karmelitski red obsega oba spola. Nam so bolj znane karmeličanke nego karmeličani. Še vedno ta red močno časti Mater Božjo. Ona sama je dala njihovemu vrhovnemu predstojniku Simonu Stoku znani rjavi škapulir in mu je rekla: "Sprejmi, ljubi sin, škapulir tvojega reda kot znamenje posebne predprave. Kdor bo umrl v tej obleki, ne bo trpel v večnem ognju." — To se je zgodilo leta 1251. Spomin tega dogodka se obhaja po vsej Cerkvi dne 16. julija. P. A. F.

MESEC JULIJ.

Ta mesec častimo predrago Kri Jezusovo v cerkvi ali pa doma. Papež Pij IX. je podelil za to pobožnost odpustek za vsak dan 7 let in 7 krat po 40 dni, ako se javno opravlja v cerkvi; ako jo pa vsak za se opravlja, tristo dni odpustek, enkrat pa popolni odpustek ako sv. zakramente in moli po papeževem namenu.

P. A. F.

Bliski in oblaki, slavite Gospoda.

(Resničen dogodek; pripoveduje misijonar.)
Maks Kassiepe, A. B.:

TARI cerkovnik, ki ga vsa vas pozna pod imenom Janez, velik čudak, je prilomastil hud in pihajoč od slabe volje v župnišče. "Tristo zelenih, gospod pater, kakšno vam je to vreme! Še pes se mi smili, da bi ga pognal iz hiše. Mislím, da pri tem nemarnem vremenu žive duše ne bo v cerkev. Potemtakem tudi ni vredno dolgo zvoniti. Ali se vam ne zdi tako, oče?"

"Toda, Janez, saj je še skoraj dve uri do pridige. Do takrat se lahko že dvakrat zvedri."

"Ne, gospod, vidi se vam, da ste iz mesta. Tam lahko hodite po cementu, če je cesta blatna. Ali pri nas, gospod, pri nas je sama ilovica povsod. Hočete videti, kaj se pravi ilovica? Ravno prej mi je spodrsnilo, da sem tresčil na hrbet — kar pogledjte, komu je to podobno!"

Obrnil se je in dvignil suknjo — cela zadnja stran je bila od vrha do tal namazana z ilovico...

"In to se mi je zgodilo, gospod, na tej kratki poti od mežnije do cerkve. Sedaj pa mislite na ljudi, ki morajo tričetrt ure daleč hoditi po opolzkih poljskih kolovozih! Jaz mislim, če Bog hoče, da se ljudje spreobrnejo, naj vendar poskrbi za malo lepše vreme! Le poslušajte, kako treska, vselej v tistem samem trenutku, ko se je zabliskalo. — Jehata, zdaj je gotovo zopet nekam vsekalo! — Sploh je letošnje leto že naravnost prenoró s tem bliskanjem in treskanjem, to mora biti prav gotovo v zvezi s kometi..."

"No da, Janez, bom še premislil zavoljo zvonjenja. Malo pozneje vam povem."

S tem sem prekinil daljšo naravoslovno razpravo mežnarjevo in sem ga prijazno spremil skozi

vrata. Drugače bi me bilo gotovo vsaj pol ure zadrževal, kot je bila njegova navada.

Ko sem se ozrl skozi okno, sem ga videl na trgu pred cerkvijo, kako se je zastonj boril s hudo uro. Kapa mu je bila sfrčala z glave in ko jo je ponovno poskušal pobrati, se je pri vsakem pripogibu zopet pokazala "ilovica." Dežnik mu je prišel med dva nasprotna vetrova — resk! — se je zavihal čez vrh in ni hotel več nazaj.

To je bil prizor, da bi se človek do solz nasmejál.

Ampak drugače ni bilo do smeha ne meni in ne mojim sobratom, pa tudi gospodu župniku ne. Z nemirno skrbjo smo pogledovali ven v strašno neurje.

Za nocoj je bila napovedana zelo važna pridiga. Od nje je morda odvisen uspeh vsega misijona, ali pa vsaj izpreobrnjenje mnogih grešnikov.

Prav nič ni bilo podobno, da bo neurje kmalu ponehalo. Tam nad bližnjo reko je visel težak oblak, kot da ga je voda priklenila nase.

Čemu vendar nam pošilja Bog prav sedaj to neznosno vreme?... Skoraj nič boljše mi ni bilo pri srcu kot staremu Janezu. Da bi se otresel morečih misli, sem segel po brevirju in začel jutranjice in hvalnice za drugi dan. To me je pomirilo. Prišel sem že do psalma "Benedicite," do onega čudovitega slavospeva treh mladeničev v ognjeni peči, v katerem se vse stvari v prirodi, žive in nežive, prijazne in neprijazne, pozivljejo k prepevanju slave Stvarniku...

"Poveličujte vode na nebesih Gospoda..."

"Dež in rosa, poveličujte Gospoda..."

"Bliski in oblaki, poveličujte Gospoda..."

Nenavaden ropot, kakor drdranje težko obloženega voza, me je zmotil, da sem se nehote ozrl

skozi okno. Videl sem mladega moža na motornem kolesu, kako je buril skozi vas in se ustavil pred majhno hišo. Pomislil sem: to bi utegnil biti oni mladi nadmonter, ki so mi o njem pravili?

Ko sem prišel z brevirjem do konca, mi ni dalo več strpeti v sobi. Šel sem v cerkev. Še je od časa do časa blisnilo, toda nevihta se je že razbila in deževalo ni več. Tam iz daljave je še prihajalo bobnenje kot daljni odmev. Nad reko se je bočila krasna mavrica. Od vseh strani so drli verniki v cerkev kljub dolgim potom in mastni ilovici. Celó stari Janez se je menda sprijaznil z vremenom. Z zavihanimi rokavi je stal pod zvonikom in gnal veliki zvon s tako silo, da še noben dan ni tako krepko pel. Komaj me je zagledal, mi je mignil, naj stopim bliže, in mi je med neprestanim zvonjenjem povedal na uho:

"Gospod, resnično se je zgodil čudež. Nadmonter se je pripeljal in pravi, da bo šel k misijonu. Zdaj naj mi le poskusi kdo zabavljati na vreme — prav to pasje vreme je tega grešnika spravilo v cerkev. Sami se pomenite ž njim, gospod, sedaj je v zakristiji in želi govoriti z vami — veste, sram ga je priti v farovž."

Res sem našel nadmonterja v zakristiji. Pripovedoval mi je v preprostih besedah, kaj se je popoldne zgodilo in komaj zadrževal globoko ginjenost.

Nekaj tednov že je bil zaposlen pri montiranju velikanskega dvigala za ladje v bližnjem mestu. Navadno je prihajal z motornim kolesom vsak večer domov. Ko je pa prišel misijon in sta ga dobra mati in sestra priganjali, naj vendar gre zopet enkrat v cerkev, se je zaklel, da ga ne bo domov, dokler bodo tuji "popi" na vasi. Šel je in si v mestu najel sobo za 14 dni.

Mati ni nehala moliti in je na-

prosila še druge. Potem se je vsedla in pisala sinu pismo, kot ga more pisati le ljubeča mati, ki ve, da je sin v strašni nevarnosti večnega pogubljenja. Rešiti ga mora! Da bi sin bolj gotovo dobil pismo, je napisala na ovojnico: Nujno! Oddajte mu osebno v roke!

Sin je delal med tem s tovarišem monterjem in dvema pomočnikoma visoko gori na železnem ogrodju mogočnega dvigala. Delo je bilo že blizu dovršeno.

Na dež se je pripravljalo, zato je priganjal in hitel. Zvečer je treba napraviti še zadnjo preizkušnjo, če je vse v redu. Za jutri so namreč povabljeni predstavniki oblasti, da si pridejo na pravo ogledat.

Nenadoma pride zadržek. Spodaj pred šotorom stoji pismonoša in daje znamenje, da mora nadmonter nujno takoj doli.

Nadmonter je slutil, da ga čaka zaupno poročilo njegovega podjetnika zavoljo prihoda zastopnikov oblasti. Na vsak način je treba doli, nikakor ne gre, da bi starega pismonošo klical po nevarni poti k sebi navzgor.

Poprej je še dal tovarišu naročilo, naj preizkusi električne stike in varovala pri strojih. Oba pomočnika naj popravita orodje in deneta v red vse potrebno.

Pismonoša je oddal pismo in sin je spoznal pisanje materino.

"Ah, neumnost, motili ste me pri važnem delu! To pismo bi me lahko počakalo tu. No, naj bo!"

Raztrgal je ovojnico, nejevoljen bral. Tega je še manjkalo, da mu mati niti tu ne da miru z neumnimi opomini. Ali ni dosti star, da sam ve, kaj je prav? Že je mislil pismo zmečkati, pa se je premislil in dalje bral:

"Ali nisi bil takrat, ko si imel še vero, mnogo srečnejši ko sedaj? Kako da danes si več dobro in res, kar si takrat spoznaval za pravo? Ali se je resnica izpremenila? O, preljubi sinko, bodi vendar sam do sebe poštenjak in ne

veruj ljudem, ki si jih poprej zavoljo nelepega življenja zaničeval . . ."

Mati ne piše tako napak. Sin je pomislil na tovariša monterja, ki je še danes ves dan govoril ostudne reči, da se je njemu samemu že gabilo in mu je šele pred četrte ure zaklical, naj vendar neha s temi ogabnostmi. Bil je to človek brez vsake iskricice vere in ni je bilo reči, ki bi mu bila sveta.

Nadmonter je pogledal navzgor. Visoko gori na ogrodju je oni človek pritrjeval električne žice. Oba pomočnika sta bila globoko pod njim.

Ali kako čudno se zbirajo oblaki! Temno je postalo, da je bilo kar groza. Pravični Bog, ali oni človek tam gori nič ne vidi?

"Za božjo voljo, tovariš, takoj doli, strašna huda ura se bliža!"

Prepozno! — Odgovora ni bilo več — grozen blisk — celo nebo je bilo kot en sam ogenj — vmes je silno siknilo — glušeč pok — nadmonter in oba pomočnika so ležali kakor mrtvi na tleh . . .

Pa ne dolgo. Ko se drug za drugim zopet zavedo — o, kakšna groza! Monterja ni bilo več na

višini, niže doli med železnim ogrodjem je viselo zvito in ocrnelo truplo, da bi ga komaj še spoznal . . .

Nadmonterja je pretreslo v dno duše. Nehote je poljubil materino pismo. Potem je sklenil roki in pobožno zmolil oče naš za nesrečnega tovariša: "Moj Bog, v kakšnem stanju je pač prišla ta duša pred večnega Sodnika? . . ."

Nadmonter je bil popolnoma drug človek . . .

* * *

Popolno izpreobrnjenje nadarjenega in podjetnega moža je vplivalo na vso župnijo. Mnogo svojih prijateljev, ki že leta in leta niso bili pri spovedi, je pridobil s prepričevalno besedo, drugi so sami od sebe posnemali njihov zgled.

Tako je prišlo, da se je ta misijon končal z najlepšim uspehom. In vendar smo se ob izbruhu hude ure tako bali, kaj bo . . .

Vsi do zadnjega so prišli in opravili misijonsko dolžnost.

S hvaležnim srcem smo na povratku v samostan molili besede:

"Bliski in oblaki, poveljujte Gospoda!"

Sprejem naših škofov-romarjev v New Yorku.

Žrtva in sad.

(Po resnični dogodbi za "Ave Maria" napisal
Rev. Marijan Širca, O.F.M.—Brezje.) (Konec.)

17.

TUKAJ smo," je rekel uradnik, ki je spremljal Patricka po hodniku jetnišnice, "tukaj za temi vrati je mož, ki ga iščete. Naročeno mi je, naj vas pustim samega z jetnikom. Tako je odločil gospod ravnatelj. Brez njegovega posebnega dovoljenja bi bilo to nemogoče."

Patrick je paznikove besede komaj slišal. Tesno mu je bilo pri srcu in bal se je snidenja z duhovnikom, čeprav je na drugi strani komaj čakal tistega trenutka. — Ves blede in prepaden je bral napis na vratih: "Pavel Golob, rojen 15. julija 1856. Tatvina, 10 let."

Teh par besed ga je tako pretreslo, da je kar zastokal in odstopil.

"Poglejte, če ga boste spoznali," je rekel paznik in odprl majhno luknjico v vratih. S čudnimi čustvi je pogledal Patrick v celico. Jetnik ni slutil, da ga kdo opazuje, in je bil ves zatopljen v svoje delo. Pletel je slamnato preprogo. Roke in prsti so se mu pridno gibali. Na nizkem stolu poleg njega je ležala molitvena knjiga. Med delom je ubogi jetnik večkrat povzdignil oči proti nebu in ustnice so se mu premikale. Mir, ki je odseval z njegovega obraza, je pričal, da njegovi vzdihni pomenijo iskreno molitev. Ostre poteze na njegovem obrazu in precej osiveli lasje so pričali o velikih dušnih bolečinah, s katerimi si je polagoma priboril srčni mir in dušno ravnotežje.

Kako je Patricka pretresel ta prizor! Roke so se mu tako tresle, da je nehote potisnil zapah čez odprtino.

"Mr. Blackford," je pričel praviti paznik, "skoraj vsi tu zaprti nesrečni ljudje so po lastnem za-

trjevanju nedolžni kakor jagnjeta. Neprestano tarnajo in se pritožujejo nad veliko krivico, ki se jim baje godi. Ta pa ne zatrjuje svoje nedolžnosti in nad krivico se ne pritožuje. Vendar rečem: če je bil kedaj kdo po nedolžnem obsojen, je prav gotovo ta nekdanji katoliški duhovnik. Jaz ljubim prostost in življenje, poleg tega postane človeku pri občevanju s tolikimi pokvarjenimi in zavrženimi ljudmi srce trdo in neobčutno, saj večkrat drugače niti ni mogoče. Vendar bi se rad dal za eno leto sam zapreti, ako bi mogel s tem temu nesrečnemu človeku vrniti prostost."

Paznik je mislil z navedenimi besedami obiskovalca pomiriti, pa ni niti slutil, kako je še bolj vzbudil njegovo očitajočo vest. Patrick si je obrisal potno čelo in je dejal:

"Pa mi sedaj odprite vrata, da spregovorim nekaj malega z nesrečnim gospodom."

Če bi bil stopil duh v celico, bi se duhovnik ne bil mogel bolj prestrašiti. Pred njim je stal mož, ki je njegovo življenje tako zagrenil.

Za trenotek sta se nemo gledala. Takoj nato je Patrick stegnil roko in proseče dejal duhovniku:

"Prečastiti, odpustite mi, kar sem vam storil."

"Kaj naj vam odpustim?" je vprašal duhovnik, ki ga je proseči glas bankirjev iznenadil.

"Kako morete še vprašati, Father, ko vendar že tako dolgo sedite tu po nedolžnem zavoljo mene."

"Kaj, nedolžen sem, pravite, nedolžen? . . . Torej veste, da..."

Naprej ni mogel. Spreminjal je barvo, zdaj je bil blede, zdaj ga je zalila rdečica, globoko je dihal.

"O moj Bog, vendar enkrat..."

Sedel je in si pokrival obraz z rokama. Zdelo se je, da je pozabil na bankirjevo pričujočnost in je

ostal kot zatopljen sam vase.

"Father, odpustite," je ponovil Patrick in se je sklonil k zamišljenemu duhovniku.

"Nimam vam kaj odpustiti," je odgovoril Rev. Golob. "Nehote ste napravili napako in postali žrtev nesporazumljenja."

"O pač, mnogo mi imate odpustiti," je hitel Patrick, "bilo je več ko zgolj nesporazumljenje . . . bil je nelep predsodek proti vaši veri in proti vašemu stanu. Ta predsodek mi je narekoval ono grdo sumničenje. Priznam: zelo zoperno mi je bilo, ko sem vas videl ob bolniški postelji svojega očeta. Dobrodošla mi je bila priložnost, da sem se mogel znesti nad vami. Kar me pa najbolj peče, je misel, da nisem poslušal očitkov svoje vesti, ki so mi jo vzbudili opomini mojega umirajočega očeta."

"Kaj pa hočete v prihodnje napraviti?"

"Zdaj poslušam vest, ki mi pravi, da nisem grešil samo zoper vas, ampak tudi zoper vašo vero. Pokažite mi pot, kako naj svojo veliko krivico popravim. Vera, ki je zmožna napraviti iz slabotnega človeka takega junaka, mora biti resnična in prava. To hočem očitno priznati s tem, da sam stopim vanjo."

"Zdaj ni čas za take sklepe, gospod Blackford. Govorite pač v prvem razburjenju. Spoznanje, da ste meni naredili krivico, čeprav nehote, vas je vznemirilo. Ko se pomirite, bomo o tem dalje govorili, če boste še hoteli."

"Ne, Father, moj sklep je trden in odločen. Prva skrb mi mora biti, da najdem dokaze za vašo nedolžnost. Nočem vas prositi, da mi pri tem pomagate . . . saj zdaj se zavedam, da vam je to nemogoče. Dosedaj imam v rokah samo neko pismo, ki sem ga našel v očetovi zapuščini. To pismo mi kaže pravo pot. To pot bom nemudoma nastopil, da vam vr-

nem prostost. In ko boste v najkrajšem času — tako upam — zopet prosti, in v svoji službi . . . potem . . . potem bom prihajal k vam — tega mi ne smete odbiti — in me boste poučevali v veri, da bom mogel po željah rajnega očeta živeti in umreti . . .”

Patrick se oklene duhovnikove roke in jo spoštljivo poljubi. Duhovnika je obšlo sveto veselje. Iz dna presrečnega srca je vzdihnil:

“Dobri Bog, za ta presrečni trenotek bi prav z veseljem pre-

trpel desetletno ječo . . .”

* * *

Nedolgo potem so srečno našli družino White. Vse drugo je šlo seveda popolnoma gladko in Rev. Golobu je prišel konec njegovega mučeništva.

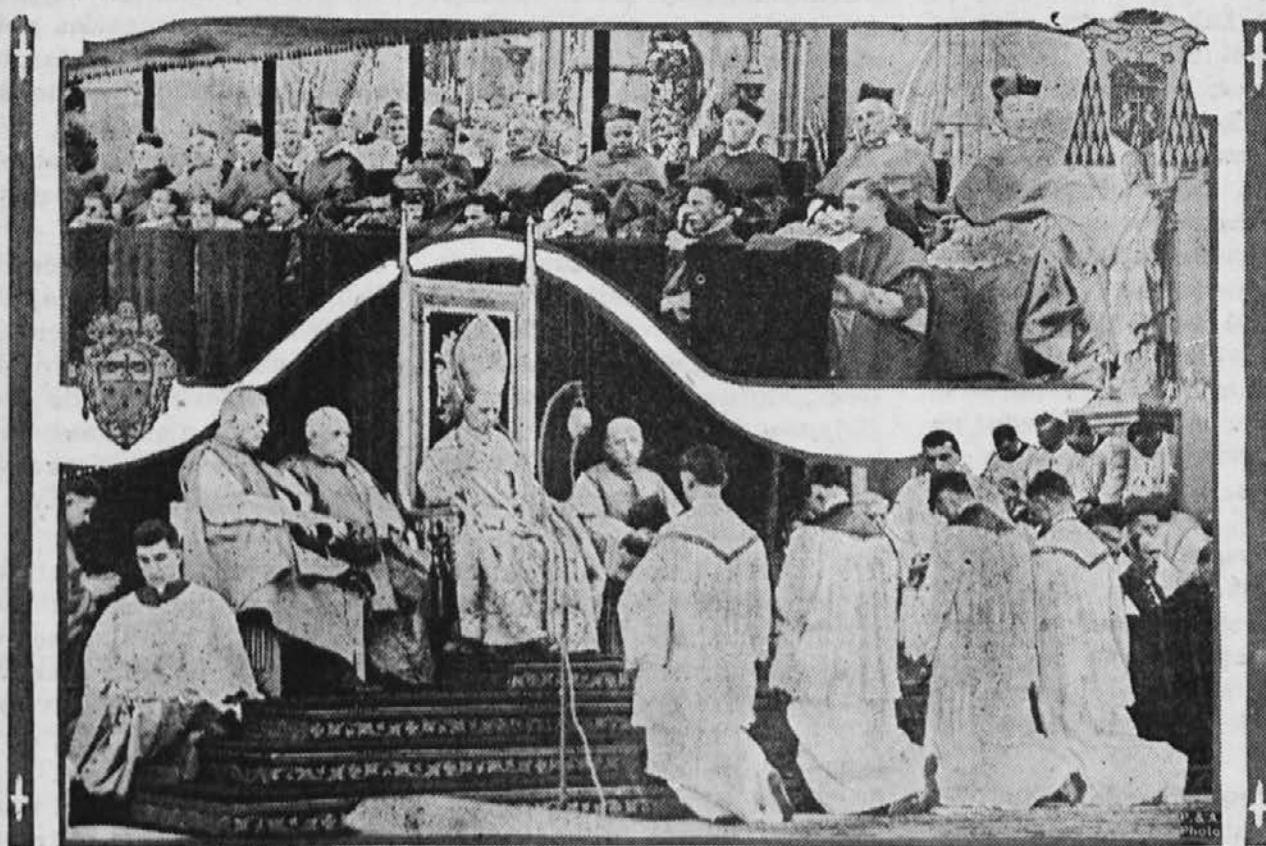
Dobro leto pozneje najdemo našega duhovnika kot ravnatelja nove sirotišnice, ki se je ustanovila v nekdanji hiši umrlega bankirja Williama Blackforda.

Harry Blackford je z družino zapustil rodno mesto in se je preselil na zapad. Ondi je ustanovil

novi banko in je prav dobro uspeval. S svojim obilnim imetjem se je prav pridno udeleževal dobroteljske in dejanske krščanske ljubezni do bližnjega. On in njegova žena sta našla pravo pot v življenje in sta prestopila v katoliško cerkev.

Patrick je pa stopil v katoliško semenišče in se je z vso gorečnostjo pripravljaval na duhovniški poklic.

Tak je bil sad duhovnikove juške žrtve.

Otvoritev evharističnega kongresa. Spodaj papežev delegat, kardinal Bonzano, zgoraj drugih 10 kardinalov.

Na misijone v Indijo.

RDEČE morje je polno gliv rdečkaste barve in odtod ima morje svoje ime. Na njem smo tu in tam srečali parnik manjše velikosti, drugače ni bilo nič posebnega. Le valovi so se penili in se v mavričnih barvah prelivali navzgor in navzdol, pa delfini so poredno poskakovali na njih.

Ko smo tako par dni pluli po Rdečem morju, nas je obkolilo nenavadno veliko število galebov in kmalu smo zavili v zaliv in pristan arabskega mesta Aden, ki je pod angleško upravo. Belilo se je v daljši, ob koncu zaliva, kot bi padel sneg na pesek v puščavi, mi smo pa obstali daleč zunaj na morju. A kako vse drugače smo bili sprejeti tu ko v življenja prekipevajočem Port Saidu! Ti ubogi črnici okoli nas! Skoraj naglji čolnarji, med njimi le redki nosilci fesov, kar znači Arabca — nekaj robotnikov na tovornih splavih, drugi v šajkah, ki so bile kot orehove lupine. Ponujali so kosti morskega velikana, menda morskega volka, kričaje zahtevali denarja in ko so ga dobili, so se vsi, stari in mladi, pulili zanj na splavu. Bili so kot ena sama masa črnih teles. Enemu se je prekucnila šajka, da je požrlo morje njega in vso njegovo borno kramarsko robo ž njim. Brž so priskočili tovariši in mu pripomogli do nove sape. Hujše nesreče ni bilo — le neprostovoljna kopel moža, ki je je bil že itak potreben . . .

Arabci so pa prodajali tudi bisere. Bogate "ladies" na našem parniku so jih kupovale kar v kitah in so jih razobesile po mili volji.

Aden ni daleč od ekvatorja in je bila to najbolj južna točka naše vožnje. Indija je nekoliko više proti severu, vendar je tako vroča, da se hoče v toplih mesecih

vse skuhati in speči pod pritiskom solnčnih žarkov.

V Adenu se nismo dolgo mudili. Pustili smo za seboj vse one črnice raznih rodov in smo nastopili zadnji del svoje morske vožnje. Kmalu smo bili v Indijskem oceanu. Še nekaj dni in na ladji se je pojavil razglas, da dospemo drugo jutro v Bombay. Potniki so se fotografirali, uslužbenci razkladali prtljago, jaz sem se pa naglo poslovil od dveh indijskih malčkov, ki sta potovala v North — uboga mohamedančka! Vse je hitelo, vse je bilo v nestrpnem pričakovanju: Indija! Indija!

Sirena je zatulila in parnik je obstal. Ni se še bil naredil dan in mesto Bombay je snivalo v jutranjem miru, na parniku in okrog njega je pa vršalo živahno vrvenje. Poslednjič smo se v kabini okrepčali s kruhom močnih in se poslovili od prijaznih francoskih redovnic. Imeli smo sicer isti smoter, a tu v širni Indiji nas je vodila različna pot. Bog vas čuvaj in podpiraj, blage misijonarke!

Snidenje in slovo — kolikokrat se ponovi v našem nemirnem življenju, dokler nas ne povede čoln življenja v večni pristan. Pogostokrat doživljamo to resnico sami na sebi, posebno živo nam pa stopi pred oči v pristaniščih . . .

V Bombayu se je takoj poznalo, da smo pod neposredno angleško oblastjo, zakaj vse se je vršilo sicer z orientalsko živahnostjo, toda evropsko umerjeno, sigurno in solidno. Domačini so prinašali velikanske vence in šope cvetlic. Čudil sem se, koga mislijo tako počastiti, tembolj, ker sem videl, da zopet drugod stoje s cvetjem v rokah v dolgem špalirju. Pa kmalu sem spoznal, da so cvetlice namenjene le bagotinom, saj sem tako okinčane Evropejce in Indijce že ponovno videl na potu. Ko bi ti ljudje za dušo in večnost toliko skrbeli, kot skrbe za nakit-

Salezijanski br. Martin Berlec.
(Dalje.)

je umrljivega telesa in za njegovo časno življenje! Nisem modrijan in tudi ne mislim postati, toda nehote mi pridejo take misli in mi uidejo tudi na papir. Toda kaj pomaga pisati take reči, ko pa ne bodo brali tisti, ki bi jim bila tako silno potrebna misel, da — "vse mine, le Bog ostane!"

Ako bi hotel Bombay opisovati, bi gotovo predaleč zašel. Saj je za novince v njem toliko nenavadnih zanimivosti. Orient in Okcident se družita v slogi s svojimi zanimivostmi in dragocenostmi. Vrvenje kakor v evropskih velikih mestih, privlačnost, mikavnost tropičnega Jutra — vse se zliva v en sam ogromni kaos. Po ulicah prašne palme, pod njimi črne krave, množica golobov in vran, bazari poleg palač, bujno razkošno oblečene bogate domačinke poleg siromašnih, skoraj razgaljenih evropsko oblečenih dam — kdo bi vse pregledal v enem dnevu!

Bombay ima tudi precej lepih katoliških cerkva in vzgojnih zavodov in šol. Hladna jesen je prilika kakor nalašč za evropske in ameriške letoviščarje, da si ogledajo Indijo in njene znamenitosti, pa tudi za novonaseljence, da se počasi privadijo na vroče podnebje.

Na postaji sem srečal ameriškega protestantskega duhovnika, ki mi je rekel, da se vozi ž njim še 24 mladih misijonskih kandidatov. Vozil se je v prvem razredu in videti je bilo, da je z vsem bogato preskrbljen. In neki drugi protestant je rekel našemu misijonarju, da njim ni treba nikoli beračiti za darove v prid misijonom, ker jih njihovi rojaki, Amerikanci in Angleži, sami vedno dovolj podpirajo. Koliko več bi pa lahko storili katoliški misijonarji v čast božjo in prospheh misijonov, če bi imeli le polovico tega, kar imajo protestantski. To-

da naši so večinoma le ubogi Lazarji . . .

Od Bombaya nas je vozil vlak dva dni do Calcutte. Ker smo imeli altar s seboj, smo kar svoj "kovčeg" odprli in smo imeli tudi v kupeju sv. mašo. Sicer se je pa bilo vsak hip bati, da se nam bo altar prevrnil, tako se je tresel vlak. Vendar se k sreči nič takega ni zgodilo. Bili smo pa nemočni, ker smo se vozili sami zase brez radovednih mohamedanskih in poganskih prič.

Iz kupeja se je pred našimi očmi širila prostrana ravan, prizori so se menjavali kot misel. Bilo je večinoma kot pri nas spomladi. Zopet drugje smo videli žetev — tam zadaj za to ravanjo se pa po pripovedovanju nekega jezuitskega patra raztezajo žungle — eldorado tigrov in drugih grabežljivih zveri.

V Calcutti sta nas čakala dva sobrata, ki sta bila malo pred nami prišla v to velemesto in največje indijsko središče Bengala. Sedaj se širi slava Marije Pomočnice tudi v tem mestu, kot je nekoč sama pokazala in povedala Don Boscu. Misijonarja skrbita, da se tudi tu vzgajajo mlada srca za Boga in se jim tudi v časnem oziru pokaže boljša pot.

Vse, kar sem omenil glede Bombaya, velja še v mnogo večji meri za to mesto čudes. Ne le eksotične rastline, palače, bazari, protestantska in katoliška katedrala — še bolj so vzbujale mojo pozornost pagode, ki v njih kraljujejo Brahma, Šiva in Vishnu, poleg njih pa še nešteto drugih bogov in boginj. Posebej omenjam glasovito boginjo Kali, ki nosi še več drugih imen.

MESEČNI PATRON.

Častitljiva Marija Longa, vdova 2. reda sv. Frančiška.

Marija Longa je bila hči zelo plemenite rodbine v Napolju na Laškem. Bila je prav zgledna žena in jako skrbna mati svojim otrokom. Nekega dne je morala posvariti deklo zaradi nekega pogreška; dekla jako zameri in se hoče

Vstopili smo v najlepšo pagodo, ki se zdi vsaj na prvi pogled prekrasna. Vrani so kričali okoli nje, a gorje onemu, ki bi le kamen vrgel nanje, saj so Brahmi posvečeni ti čistivci in snaživci cest po vsej Indiji. In prav tako je krava — sveta žival! Skoraj zazeblu me je, čeprav je bilo od sile vroče, tako me je odbijala odurna, smešno grda vnanjost mnogih bogov. V neki oddelek pagode nismo smeli takoj vstopiti, ker se je ondi opravljala daritev. Kričali so svoje pesmi, nič kaj prijetne našim ušesom. — Ko je bilo konec, smo si sezuli čevlje — usnje je sploh Indijcu nekaj neznosnega — in si nataknilo različne copate.

Pagoda in poganska umetnost v njej, pa naša cerkev in krščanska umetnost — kakšna ogromna razlika! Hladno, odbijajoče je v teh prostorih, v teh vaših hišah, o Brahma, Šiva, Vishnu! Toplo, privlačno, sveto je le svetišče Trojedinega, ki je v nebesih, na zemlji in pod zemljo. — Oddahnil sem se, ko sem stopil zopet iz pagode na cesto.

Kam pa sedaj? — Avtobus nas je vozil okoli in tako smo si laže in hitreje ogledali mesto. Leži ob reki Hoogly, ki je en rokav svete reke Ganges. Baje so prvim evropskim naseljencem, ki so prišli sem, na vprašanje, kdaj bodo pokosili travo, domačini odgovorjali: Calcutta, to se pravi: jutri bomo kosili. Tako je dobilo ime prvo selo, ki se je pozneje razvilo v velemesto, da se kosa z vsakim drugim, zanimivosti ima pa več ko marsikatero drugo.

Šofer se je zmotil in nas je hotel ob koncu vožnje izložiti pred

židovsko sinagogo. Blizu tam o-znanja muezin z mošejo mogočnost Allahovo, iz naše katedrale se pa oglašajo zvonovi. Po ulicah oblastno stopajo krave in puščajo svoje spominke, kjer se jim ljubi, tam teče tekač z vozičkom, na katerem čepi Indijec s solničnikom, zopet drugje srečaš nosače z nosilnico, vmes švigajo na vse strani avtomobili z Evropejci, Indijci in Bengalci, kitajskih priseljencev ne manjka na cestah — z eno besedo: naletiš na vse mogoče ljudi, vere in običaje . . .

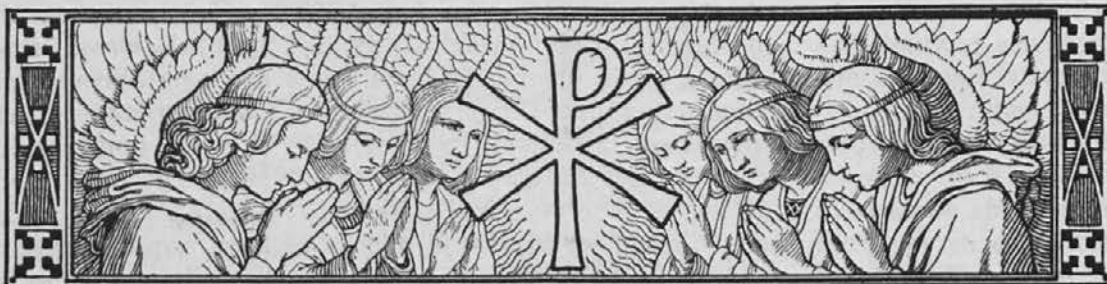
Po enourni vožnji smo dospeli do Bramaputre, svete, mogočne reke, ki menda zato nosi svoje ime: sin Brahme. Prekrasno je bilo, ko smo šli zvečer z ondotnimi misijonarji na izprehod. Solnce je zlatilo valove prostrane reke, sredi nje je zelenel Gospejni otok, deca mesta Gauhati je tekala za nami in nam klicala svoj salam. Tudi tu bazari z živahnim vrvenjem, pagode s ponočnimi orgijami v čast bogovom — neki duhovnik je dejal, da sedaj darujejo le živali, ljubše bi jim pa bilo, če bi mogli in smeli darovati glave Evropejcev. Nekdaj so ob določenih časih darovali neverjetne množice ljudi svojim krvoločnim bogovom. Sploh so njihove pagode središče greha in v strašni luči se kaže tu zabloda poganstva. Še izobraženi pogani žalujejo, da so se odpravile človeške žrtve, toda o tem morda več o drugi priliki, danes le mimogrede omenjam.

Rojak, rojakinja, ali se vama ne zdi, da so misijoni nujno potrebni? —

(Dalje prih.)

maščevati. Vzame strupa, ga natrese v jed in da gospej, ki zavžije z jedjo tudi trup. Umrta ni ravno, ker je bilo premalo strupa, a živci so toliko trpeli, da so ji otrpnili vsi udje. Zdravniki ji niso vedeli pomagati; zaupala je na Mater božjo, ki je zdravje bolnikov. Peljali so jo na dolgo božjo pot v Loreto. Ko je bila pobožno pri sveti maši, je njeno mrtvo telo zopet gibčno postalo. Zdrava se je vrnila domov v Napolj in Boga hvalila.

Zdaj jo zadene nov križ: mož ji umrje. Kot vdova je zapustila svet; postavila je veliko bolnišnico in v nji je stregla neozdravljivim bolnikom. Rada bi šla v Jeruzalem na božjo pot, a ko ji spovednik pove, da je božja volja, naj ostane v Napolju in še dalje bolnikom streže, je ubogala in zbirala tovarišice, ki so z njo bolnikom stregle. Umrta je v sluhu svetosti in sveta Cerkev preiskuje njeno življenje, da bi jo pristela med blažene. P. A.

Častna straža pred Najsvetejšim.

SVETA EVHARISTIJA V PRVIH STOLETJIH.

Leta 1878. so našli v samostanu božjega groba v Carigradu zelo star rokopis velike važnosti. Med drugim pisanjem je tudi prepis majhne knjige, ki se v tistih časih velikokrat omenja. Kakor veliko drugih dragocenih knjig, tako se je tudi ta v teku časa izgubila.

Knjigo je našel grški metropolit in jo dal natisniti. Splošno menijo, da je bila spisana med leti 80 in 100 po Kristusu.

Knjiga je znana pod imenom: "Nauk apostolov." Sveti Atanazij, ki je umrl leta 373, jo še omenja med "kanoničnimi" spisi kot knjigo, ki so jo določili cerkveni očetje, da jo berejo pred vsem oni, ki so šele prestopili v katol. cerkev in se žele naučiti pobožnega nauka.

Kar nas posebno zanima v tej knjigi, je nauk o sveti Evharistiji. Knjiga seveda ne vsebuje vsega nauka. Tu je omenjeno, da je reden dan, ko se verniki zbirajo, nedelja, "Gospodov dan." Takrat so vsi navzoči pri evharistični daritvi in prejmejo sveto obhajilo, ko so se najprej spovedali v cerkvi in poravnali vsak nespora-

zum. V tistih časih so še imenovali sveto mašo "lomljenje kruha," a beseda evharistija (zahvala) je že prihajala v navado. Obe besedi: "lomiti kruh" in "dati zahvalo," kar pomeni biti pri sveti maši, najdemo v zgoraj omenjeni knjigi, ki jo navadno imenujejo z grško besedo "Didahé." Takole beremo:

"Vsak Gospodov dan (nedeljo) se zberite, lomite kruh in dajte zahvalo (darujte sveto mašo), ko ste se prej spovedali, da bo vaša daritev čista." Naj se nihče ne prikaže, ki živi z vami v prepiru, dokler se prej ne spravi, da ne bo vaša daritev omadeževana. Gospod je rekel: Popsod je daritev in čista žrtev se daruje mojemu imenu, ker moje ime je veliko med narodi."

To je bilo pisano v prvem stoletju in vsak katoličan razume danes pomen tega pisanja. Jasno je povedano, da so se verniki spovedali pred sveto mašo, ker ni bilo nikogar pri sveti maši, ki bi ne bil tudi svetega obhajila prejel. Ravno taka je želja svete cerkve danes.

Posebno zanimiv je deveti odstavek o sveti Evharistiji. Apostoli so ohranili nekaj obredov iz judovske vere in jih rabili pri daritvi svete maše. Tako najdemo tudi v tej knjigi molitev, ki je bila najbrž posneta po judovski molitvi ob blagoslovljanju kruha

in vina. To molitev so molili kristjani med povzdigovanjem in zavživanjem, ker je rečeno, da je bil kruh takrat že zlomljen. Knjiga poučuje tako-le:

"Sveti Evharistiji daj zahvalo tako:

Kelihu: Zahvalimo te, naš Oče, za vino tvojega služabnika Davida, katero si nam dal po tvojem služabniku Jezusu. Čast ti vedno!

Zlomljenemu kruhu pa: Zahvaljujemo te, naš Oče, za življenje in modrost, katero si nam skazal po tvojem služabniku Jezusu. Čast ti vedno!

Kakor je bil ta sedaj zlomljeni kruh nekoč raztršen po gričih, pa so zbrali zrna in napravili celoto, tako naj bo cerkev zbrana iz vseh delov sveta v tvoje kraljestvo, ker tvoja je slava in moč po Jezusu Kristusu na večne čase." —

Hleb kruha, ki je bil potem posvečen v Telo Kristusovo, je bil spečen iz moke, narejene iz zrn, ki so jih zbrali z raznih gričev, kjer je na njivah rasla pšenica. Tako naj se zberejo v Kristusovo kraljestvo udje iz vseh delov sveta in naj tvorijo eno kraljestvo, skrivnostno telo Kristusovo.

Tak je evharistični pomen te molitve.

Pisatelj nadaljuje:

"Nihče naj ne je in ne pije naše Evharistije, če ni krščen v ime-

nu Jezusovem. Zato pravi Gospod: Ne dajajte svetih reči psom."

Četudi ni bila ta knjiga spisana pred letom 80, je vendar verjetno, da so to molitev rabili že veliko prej.

Opazimo, da se kelih imenuje na prvem mestu. To se da razlagati na več načinov, morda je pa tudi le pomota onega, ki je knjigo prepisoval.

V desetem poglavju najdemo zopet drugo molitev, ki so jo najbrž molili pred svetim obhajilom. Pred molitvijo pisatelj opominja vernike: "Ko ste nasičeni, se zahvalite tako:

"Ti, vsemogočni Gospod, si ustvaril vse stvari zavoljo svojega imena in dal človeku hrano in pijačo v uživanje, da se ti zahvali. Dal si duhovno hrano in pijačo in

večno življenje."

"Naj pride milost in naj preide svet! Hozana Bogu Davidovemu! Kdor je svet, naj se približa. Če ni, naj obžaluje. Maran-atha. Amen."

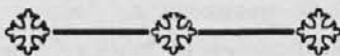
"Maran-atha" je aramejska beseda in pomeni: Naš gospod prihaja. Ta beseda sama je dobra molitev pred svetim obhajilom, ker izraža živo vero v božjo pričujočnost, upanje, da bomo prejeli vse, ko pride k nam naš evharistični Gospod, in ljubezen, ker pove, da si duša Gospoda želi. Maran-atha! Kristus, naš Gospod, prihaja k nam!

Pri sveti maši imamo še danes dve aramejski besedi iz te molitve, namreč: Hozana in amen. Škoda samo, da ne rabimo še one besede, ki ima tak lep pomen.

Krasne besede pri sveti maši

so: "Zahvaljujemo se ti zavoljo tvoje velike slave." Ravno isto zahvalo pa najdemo v prvih stoletjih krščanstva: "Zahvaljujemo se ti, ker si mogočen; čast ti vedno!"

Iz vsega tega pa vidimo, da so imeli že tedaj uradne liturgične molitve, četudi so bile morda šele krajevne. Nedelja je bil dan, ko so vsi šli k sveti maši in svetemu obhajilu. Sveto mašo imenujejo daritev. Zahtevo, da mora biti vsakdo kršen, da sme prejeti sv. obhajilo, kakor tudi, da ga ne sme prejeti v grehu, ampak se mora spovedati. Čujemo tudi o Kristusovem vidnem kraljestvu, o cerkvi, ki sestoji iz članov iz vseh delov sveta; beremo tudi, da so bili imenovani škofje in vredni diakoni, ki naj služijo oltarju.

Apostolstvo molitve.

MESEČNI NAMEN APOSTOLSTVA VA MOLITVE ZA MESEC AVGUST: DELAVSKA MLADINA.

Rev. John Plaznik.

Nobena stvar ni tako dragocena v očeh božjih, kakor človeška duša. Človek sam po sebi je nagnjen k slabemu. Nihče ne uči otroka, kako se naj vede, da bo trmo glav, nihče mu ne pove, kako se more vesti, da ne bo ubogal, in vendar to zna vsak otročiček. Človek se obrne na slabo sam od sebe. Zato pa potrebuje vzgoje. Zavoljo tega je Bog tako uredil in je popolnoma naravno, da ima vsaka mati ljubezen do svojega otroka v srcu, in sicer ljubezen, ki presega vse druge sile. Ta ljubezen jo goni, da skrbi za otroka in ga vodi po pravi poti. Ta ljubezen je toliko, da mati premaga samo sebe in se vso daruje otroku.

Duša človeška ni človekova last, ampak božja. Bog jo bo tirjal nekoč. Četudi pravimo, da imajo starši nad otroci oblast, so otroške duše samo izposojene, dane staršem v varstvo, in Bog bo zahteval strog račun od njih. Starši so prvi, ki postavijo to dušo na pravo pot. Če tega ne store v zgodnji mladosti, gorje jim!

Prva dolžnost staršev je torej, da skušajo odpraviti napake, ki jih ima otrok po naravi; s to dolžnostjo pa je zvezana neposredno druga: da dajo otroku to, kar mu gre po božji volji: Da jih uče o Bogu, veri in vsem, kar je potrebno, da otrok reši dušo. Morajo torej otroka

privaditi pravi poti in ga usposobiti, da bo mogel hoditi po njej. Pod smrtnim grehom so tudi obvezani, da ga pošljejo v katoliško šolo.

Ko odraste otrok šoli, dolžnost staršev še ni skončana. Tukaj se napravi največ napak. Starši, vsaj slovenski in sploh priseljeni v to deželo, začno računati, kako dobro jim bo šlo in koliko bo otrok zaslužil, ko doraste. Ni še dovršil osmega razreda, ga že skušajo spraviti v tovarno. S tistim denarjem hočejo napraviti vse; začelo se jim bo dobro goditi in začeli bodo celo darovati za cerkev. Kaj vsega ne bodo storili s tem denarjem!

Pride pa razočaranje. Delo je pretežko, dečko je sit dela dan za dnevom. Morda celo zbolí ali se pa ponesreči. Kaj je navadna posledica? Pusti službo in sploh ne mara nobenega dela več. Šolo je že pustil, ne bo šel več nazaj; doma tudi ne more neprenehoma tičati. Postal bo postopač. Če opazuješ postopajočo mladino, boš videl, da ta mladina ni zavednih staršev, ampak takih priseljencev, ki so hoteli prehitro obogateti.

Za tem pride pa zopet druga nevarnost. Mladina, ki dela po tovarnah in drugih delavnica, pride skupaj z vsakovrstno tovarišijo. Pride skupaj s pokvarjeno mladino, snide se pa tudi z odraslimi delavci, katerih pogovor ni vselej zgleden.

Ta mladina živi v najnevarnejših letih. Tu jim prihajajo misli v glavo, zakaj morajo delati, kakor njihov oče, pa ne smejo denarja po svoje zapravljati, zakaj bi ne smeli iti, kamor sami hočejo, zakaj bi morali biti doma ob določenem času zvečer in podobna vprašanja. Slišijo pa tudi vse nemoralne pogovore, pogovore zoper cerkev in duhovnike. Vse to napravi globok vtis nanje, ker so v takih letih.

Odgovor na prva vprašanja bo ta: Treba jim je zlepa razložiti; kletev ne bo pomagala. Oče mora biti oče, svetovalec in tovariš svojemu sinu, ne trinog in samo gospodar. Kar se drugega vprašanja tiče, pa samo to, kar je Kristus rekel:

"Gorje svetu zaradi pohujšanja! Boljše bi bilo, da bi se takemu človeku obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja."

Tudi mi bomo storili svojo dolžnost prihodnji mesec in molili za dušni blagor teh mladih ljudij, ki so na razpotju, da bi jih Bog varoval in vodil po pravi poti.

Molitve vsakdanjega jutranjega dobrega namena:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne v spravo za vse žalitve, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, in za dušni blagor naše delavske mladine.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

II. DEL.

5. Oremus — molimo!

Kolekte ali zbirne molitve.

O glorijski, ali če ta izostane, po Kyrie poljubi mašnik altar, da se združi s Kristusom in svetniki, in se obrne k ljudstvu s pozdravom: **Dominus vobiscum — Gospod z vami!** Pri teh besedah razprostire roki, kar pomeni iskreno željo, da bi se res izpolnilo, kar jim vošči. Zlasti je v njegovih besedah izraženo voščilo, da bi mogli **prav moliti**. Sploh pa imamo vse dobro, če je Gospod z nami, in vse hudo je daleč od nas.

Obratno pa želi ljudstvo mašniku, da bi bil Gospod tudi z njegovim duhom, v njegovem srcu, zakaj mašnik je srednik med Bogom in med vernim ljudstvom. Zato odgovarja strežnik v imenu vseh navzočih: **Et cum spiritu tuo — in s tvojim duhom.**

Tudi škof pozdravlja pri sv. maši vernike s pozdravom: **Gospod z vami!** Toda na tem mestu rabi namesto tega pozdrava besede: **Pax vobis — mir vam bodi!** Škof je namreč prav posebno namestnik Kristusov, zato pozdravlja pričujoče tako kot je vstali Zveličar pozdravil apostole.

Po tem pozdravu stopi mašnik k mašni knjigi, razprostire zopet roke in reče ali poje: **Oremus — molimo!** Prekoristen opomin! Molitev je najsvetejše, najvzvišenejše, pa tudi najkoristnejše naše opravilo. V molitvi se pogovarja človek s svojim Bogom!

Pri opominu: Oremus, prikloni mašnik glavo proti križu in začne moliti **kolekte** ali zbirne molitve. Zbirna molitev je dnevna ali praznična molitev, ki se vjema z značajem godu. Prav za prav je vsak dan samo ena. Če se pa dodéjajo še druge molitve, se opravljajo v čast svetnikom, ka-

terih spomin obhaja cerkev isti dan poleg glavnega praznika. Včasih se pa dodajajo tudi kolekte, ki vsebujejo prošnjo za pomoč v nujni ali javni potrebi, pa tudi zahvalo in podobno. Večji ko je praznik, manj je kolekt.

Odkod je pa ime "kolekta" ali zbirna molitev? Mašnik je kakor angel v skrivnem razodetju, ki zbira molitve svetnikov v zlato posodo in jih nosi pred prestol Najvišjega. Tako združuje ali **zbira** mašnik v teh molitvah vse prošnje in želje sv. cerkve in vernega ljudstva.

To ime je pa tudi opomin duhovniku in vernikom, naj opravljajo te molitve z zbranim, pobožnim srcem po zgledu prvih kristjanov, ki so bili v molitvah enega duha in enega srca.

Sklepajo se te molitve z lepim slavospevom v čast presv. Trojici. Navadno tako: **Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, Sinu Tvojem, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen!**

Po Jezusu Kristusu morajo prihajati vse naše molitve k Očetu in po njem prihajajo vse milosti od Očeta k nam. "Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal." (Jan. 16, 23.)

"Ki s Teboj živi in kraljuje.... Da, živi in kraljuje! Živi, saj je Sin živega Boga, gospod in vir vsega življenja. Kraljuje — saj mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji. On je pa zlasti kralj naših src. O, da bi se od dne do dne bolj utrjevalo med nami njegovo kraljestvo, kraljestvo milosti in ljubezni! — Pridi k nam tvoje kraljestvo!

"Bog od vekomaj do vekomaj." Bog je cilj vsega našega hrepčenja. V njem se bo spremenila naša vera v gledanje, naše upanje v posest, naša ljubezen se pa še izpopolnila.

Strežnik odgovori v imenu vseh

pričujočih: **Amen!** Znamenje, da so te molitve javne in so privrele iz duš vseh. Zato jih Bog rajši usliši po besedah Jezusovih: "Kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi." (Mat. 18, 20.)

6. List ali epistola.

Kolektam sledi branje lista ali epistole, ki je vzeta iz sv. pisma in sicer večinoma iz listov sv. apostola Pavla, odtod ima tudi svoje ime.

Sv. Krizostom in sv. Gregorij Veliki imenujeta sv. pismo "od Boga nam poslani list." Branje sv. pisma pri svetih shajanjih je jako stara navada. Že pri judih se je to godilo. Celó o našem Gospodu vemo, da je v shodnicah razlagal sv. pismo. To navado so ohranili pri kristijani in je ostala do danes.

V grški cerkvi je v času sv. Krizostoma dijakon vsem v cerkvi zaklical, naj utihnejo. Na to se je bralo poglavje iz starega, potem po iz novega zakona. Brale so se torej najprej predpodebe in pre-rokbe, potem pa njih izpolnitev.

Pri slovesnih sv. mašah papeževih bere subdijakon list v grškem in v latinskem jeziku. To pomeni, da je papež pravi naslednik sv. Petra in postavljen nad vso cerkev. V starih časih so se pa brali pred sv. daritvijo tudi listi imenitnih škofov, zlasti pa papežev, rimskih škofov. To je bil lep dokaz edinosti vesoljne cerkve, vzhodne in zapadne.

Bralo se je glasno in razločno. Če kdo ni vsega razumel, je smel prositi za pojasnilo. In prvi kristijani so poslušalo to branje z največjo pazljivostjo, zlasti branje sv. pisma.

V molitvah je govoril mašnik k Bogu, zdaj se pa poniža Bog sam in govori človeku. V svojem pismu nam kaže pot do večnega življenja. To so besede našega življenja, ki nam želi le dobro. (Dalje.)

S frančiškanskih vrtov.

Za Frančiškov jubilej.

Spodnji Šiški pri Ljubljani zida naša frančiškanska provincija cerkev v čast sv. očetu Frančišku. Prvo v Sloveniji. Bo redovna in obenem župnijska cerkev. Trajen spomenik naj bi bila na sedemstoletni jubilej smrti sv. Frančiška. Preprost in vendar svetega očeta vreden.

Dela pa, ki smo ga začeli, sami ne zmoremo. Štedili smo, kar smo le mogli. Prosili smo naše verno ljudstvo v stari domovini, ki sv. Frančiška visoko ceni. Po možnosti nam je pomagalo. Hvaležni smo

mu. Poleg tega smo se morali še silno zadolžiti.

Tako smo postavili cerkev, ki nima ne prave strehe, ne stolpa in tlaka. Je brez oken in vrat. Tudi ometana še ni.

Upali smo, da nam bodo naši dobrotniki še dalje pomagali. Toda vsled visokih davkov in ker je prošnja za druge stvari zelo veliko, so prispevki za našo cerkev do malega prenehali. Prišli smo v mučno

zagato. Nazaj ne smemo, naprej ne moremo. In vendar je cerkev, ki bo oskrbovala nekako 10,000 župljanov, Šiški tako potrebna, kakor vsakdanji kruh.

Dobro slovensko ljudstvo v Ameriki, prisiljen sem še na tvoje sočutno srce potrskati. Ne storim rad, ker vem, da se moraš vsestransko le samo vzdrževati. Uverjen sem pa, da ljubiš sv. Frančiška, ljubitelja in ljubljenca ubogih. Tudi mi ni neznan, da imaš sočutje s takimi, ki si služijo kruh s trdim delom. Večina Šiškarjev živi tako težko življenje.

Zato vendar-le prosim, spomni se šišenske cerkve s kakšnim milodarom. Trpini v Šiški ti bodo, trpinu, hvaležni. Gospod ti bo pa tudi povrnil, kar storiš za svetnika, kateremu je bil Kristus vse.

Požrtvovalno slovensko ljudstvo v novi domovini, prosim te, kar moreš in hočeš utrpjeti, pošlji uredništvu lista "Ave Maria." Naša provincija se ti bo oddolžila z molitvijo.

Chicago, Ill., 28. junija 1926.

P. REGALAT ČEBULJ,
provincijal.

Toplo priporočamo!

Uredništvo Ave Marije opozarja in prosi vse brave in bravke, da ne prezro nujne in lepe prošnje našega preč. p. provincijala, dr. Regalata Čebulja iz Ljubljane.

Na kratko so oče provincijal sami povedali, za kaj gre. Pono-

vimo:

1. Šiška pri Ljubljani potre-

buje nove cerkve **tako nujno, kot vsak misijon v poganskih deželah.** Gre za 10.000 neumrjočih duš!

2. Ta cerkev se zida v čast in spomin 700 letnice smrti sv. očeta Frančiška. Ker je to edina cerkev na Slovenskem, temu svetniku posvečena, in ker ima biti spomin-ska cerkev, se spodobi, da prispe-

va zanjo ves slovenski narod doma in na tujem.

3. Doma so že precej dali, vsega pa **ne morejo**, ker so siromaki. Tudi na tujem Slovenci niso bogataši, toda bolje se jim večinoma godi kot onim doma. **Vsaj nekaj gotovo morejo** prispevati tudi Slovenci v Ameriki.

4. Da je to res, se je že po-

kazalo v teh dneh, ko so se mudili oče provincijal tu med nami. Junijska številka je prinesla njihovo sliko. Kjer so bili, povsod so se s svojo ljubeznivostjo in pobožnostjo zelo priljubili in nekaj stotakov so že nabrali.

5. Nekaj čez 400 tolarjev so jim darovali Slovenci v Chicagi, ki so jim oče provincijal dali sv. misijon. Tretje-redniki istotam so dali nekaj čez 100. Slovenci v N. Yorku čez 200. V So. Chicagi tudi blizu 100. Na Calumetu, Mich. so nabrali 71. Pri sv. Štefanu v Minn. okoli 50. Dobrotnik na Ely, Minn. je dal 20. Tudi še nekateri drugi so dali manjše svote. Vsem:

Bog plačaj!

6. Drugih oče provincijal ni so mogli osebno poprositi, ker jih je dolžnost prehitro klicala domov. Zato so se v našem listu zapupno obrnili še do drugih, če bi mogli kaj utrpjeti.

7. Trdno smo prepričani, da se bodo dosedanjim velikodušnim dobrotnikom pridružili še drugi da bo vsak Slovenec po svojih močeh deležen velikega dobrega dela, ki bo storjeno s pozidanjem nove Frančiškove cerkve v Šiški.

8. Bolj premožne naše prijatelje in morebiti tudi bolj petična društva prav lepo prosimo za kak

večji dar, ki ga bomo radi tudi priobčili in vklesali v cerkev za trajen spomin, manj premožne pa prosimo vsaj za dar uboge vdove. Saj vemo, da se takega daru rad drži poseben blagoslov.

9. Kdor ne more takoj poslati svojega daru, naj ga pošlje pozneje, saj ne bo nikoli prepozno. Da ne bo nihče pozabil, bomo na tem mestu v našem listu večkrat ponovili, kar prosimo danes.

10. Vse darove za cerkev v Šiški rada sprejema uprava našega lista, zato pošiljajte kar na naslov:

AVE MARIA,
Box 443, Lemont, Ill.

Kako je pričel sv. Francišek živeti v Bogu.

Rev. Fr. Pengov

O se je jel sv. Francišek, ki je hotel postati vitez v zlati opravi in knez, po hudi boleznini spominjati bil preveseljačil let in dni, ki jih je na gostijah in svečanostih, se je tako prestrašil svojega bogastva, da je hitel, gnan od čudovitih prikazni, k cerkvi sv. Damijana pri Asiziju, kjer je dolgo razmišljeval v gostem logu oljk in cipres; proti večeru pa, ko se je solnce ravno pogrezalo v škrlatno globočino, je odprl cerkvico in šel notri.

Zveličar, ki so ga bili tako okorno in pisano naslikali na prekrižano desko, je gledal čudno pomenljivo iz rdečkastega somraka, kakor bi mu hotel reči:

"Kdaj boš spoznal ne samo čas in reči v njem, ampak tudi duha in večnost?"

In Frančiškova duša se je razširila, kakor če bi gledala hrib, ki se potaplja v tmino molčeče noči.

Ko tako nekaj časa kleči, opirajoč lica o obe dlani, in premišljuje Kristov pogled, začuje ne-

nadoma s križa skrivnostne besede: "Ali ne vidiš, kako razpada moja hiša? Pojdi in popravi mi jo!"

Mraz ga izpreleti tako močno, da takoj skoči kvišku in gre ven. Skozi večer, ki so mu svetile prve zvezde nad gorami, hiti domov in vzame iz očetovega skladišča škrlata in svilenine, kolikor jo je mogel nesti. Proti jutru naloži blago na konja, odjezdi in proda blago in konja na trgu v Foligno, neprestano razmišljajoč o razpadajoči cerkvi in božji besedi. Zlatnike prinese staremu duhovniku, ki je stanoval v bližini sv. Damijana, in ga prosi, naj takoj prične popravljati cerkev, kajti to želi Bog sam.

Peter Bernardone, Frančiškov oče, ki je bil bogat trgovec, je bil zavoljo sinovega ravnanja ves iz sebe; takoj odjezdi k sv. Damijanu, da privede svojega zapravljivca nazaj in ga kaznuje. Ker je bil Francišek skrit v gorski votlini, kjer se je razgovarjal z Bogom, je moral oče jezdit domov, ne da bi bil ohladil jezo in napasel denarnico. Zato je bila njegova nejevolja še večja.

Ko je sv. Francišek, ki mu je povedal duhovnik, kako grozno je oče preklinjal, čez nekaj dni začutil, da je dovolj močan za pot pred očeta, je zamenjal mladenič, ki je bil dosihmal tako visoko čislal lepo obleko, svoja oblačila s surovimi cunjami in šel vesel v Asizi. Popoldanski hrušč je odmeval po mestu in kmalu je bila zbrana okoli Frančiška vrisakajoča množica ljudstva. Potisnili so ga na glavni trg in se hehetali:

"Ali vidite Bernardonovega sina? Prej je jezdaril v svili in brokatu in žvižgal z bičem; danes se zavija v cunje in prihaja med nas! Kaj vendar hoče?"

Ko spozna Peter Bernardone sina in se besno zažene proti njemu, stegne Francišek roke in reče preprosto in milo, kot bi govoril sam Bog iz njega:

"Mir bodi s Teboj!"

Ljudstvo onemi, zadeto od tega čudnega zvoka, a Petrova jeza raste, da zmerja sina kot tatu, ga pahne v hišo in zapre v celico, ki je ni dosegel noben solnčni žarek. —

Ko odpotuje naslednje jutro

Peter po opravkih v Ankono, stopi Pika, Frančiškova mati, v zapor, da bi nagnila sina, naj se vendar ukloni očetovi volji. Sin ji tako blaženo pripoveduje o svojem sklepu, da bo pozidal cerkvice in da želi iskati v tihoti in uboštvu edino to, kar je večno, in s tem pripomoči tudi k sreči človeštva, da je vzniknil tudi v njeni duši plamen in se je čutila kljub mokrim stenam in trohnobnemu zraku v ječi tako, kakor bi bila v rajju. Poljubila je sina na čelo, mu dala materinski blagoslov in ga izpustila iz vjetništva z milim nasmehom, četudi ji je srce pokalo od bolečine ob slovesu.

Ko pride Peter domov in sliši, da je Frančišek z doma in na tem, da popravi cerkvice sv. Damijana sam — stari duhovnik se je bal bogatega trgovca — dirja, ves iz sebe, navzlic prošnjam svoje žene, na sodnijo in zatoži sina tatvine. Ker je pa Frančišek izjavil, da je puščavnik in podložen le duhovski sodniji, so se morali vrniti sodni sluge brez njega v Asizi, kjer so odmevale že vse ulice in ceste o Frančiškovi tatvini.

Ko vloži Peter tožbo tudi pri ordinarijatu, določi škof dan, ko ima priti grešnik pred stolnico k zagovoru; to je storil Frančišek prav rad.

Oblečen samo s spokornim pasom vstopi obdolženec, ki mu je solnce prepekalo golo telo, skozi radovedno množico pred škofa, ki je čakal nanj v portalu (med vrati) sredi svojih služabnikov v bliščečem sijaju in silno strogega obličja. Na desni lakti je nosil Frančišek bogata oblačila, ki jih je bil skrival v duplini, v levi pa je držal vrečico cekinov. Oči so se mu svetile v nebeškem lesku, ko je ponavljal Peter, tresoč se od gnjeva, pred vsem narodom svojo obtožbo in zahteval z nestrpnim glasom uropano blago nazaj. Ker je opominjal k temu tudi škof, je vzel Frančišek svilnata oblačila in jih z denarjem vred položil očetu pred noge. Nato se obrne k škofu in pravi:

"Kar sem želel imeti, ni bilo namenjeno zame, kajti za čas in njegove potrebe se ne menim nič, ker iščem samo večnosti. Pozidavam cerkvice in oskrbujem dušo.

Ne samo denar, tudi obleko vračam Petru Bernardonu, kajti nobena stvar me naj ne spominja let mojih norosti. Bog je moj oče, on mi bo pomagal!"

Vse presunjeno od zvonka njegovega glasu in preprostosti njegove spokorne nagote, je molčalo ljudstvo kot da se je zgodil čudež pred njim.

Škof vstane, stopi doli po visokih stopnicah in objame mladeniča, dočim se splazi Peter Bernardone z denarnico in oblačili ves zelen od sramu in jeze, skozi množico domov.

Frančišek pa, ki mu je škof ukazal podati haljo, čevlje in puščavniško palico, je odšel veder kakor otrok iz mesta v gorovje in je prepeval pesmi prirsčne ljubezni do Boga in do vseh stvari. Dozidal je v kratkih dneh cerkvice popolnoma, sam pa je ostal romar k Bogu in je otvoril svojim bratom tako bogat vrec življenja, da so bili ž njim vred vsi blaženi v času in večnosti.

(Po Th. Seidenfaden:
—Im Wunderkahn.)

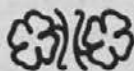

Pogled v Stadion drugi dan kongresa.

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

P. Benigen:

KRONA! Ta beseda je zdaj odmev glasov od naše Marije Pomagaj. Nepopisna radost je bila krona nam vsem na kresno nedeljo, ko so presvetli knezoškof Dr. Anton Bonaventura Jeglič slovesno kronali milostno podobo Marije Pomagaj na ameriških Brezjah v Lemontu. Ta dan je bil najlepši, v resnici zgodovinski dan za drage nam Slovence v Ameriki, tega dneva ne bomo pozabili nikdar. Kar smo čutili ta dan v svojih srcih, koliko veselje je prikipevalo v njih, se ne da popisati. Tako lepo, izpodbudno, pristrčno in brez najmanjše neprilike ter ob najlepšem junijemskem vremenu se je izvršila ta ljubka slovesnost kronanja podobice Marije, naše slovenske Kraljice, da je v resnici ta dan — naša krona, krona začetku slovenske božje poti k Mariji Pomagaj v Lemontu.

V zadnjih številkah Ave Maria ste čislani rojaki brali o pripravah na ta zgodovinski dan. Željno smo ga vsi pričakovali, pričakovali, kako lepo bo tedaj; toda svečanost tega dneva, ki se je izvršila, je nadkrilila vse naše pričakovanje. Nešteti naši rojaki in rojakinje iz širne Amerike skupaj z našim očetom-škofom in duhovniki, ki so prihiteli ta dan v Lemont, so vsi žive priče te naše trditve. To je bil prelep Marijin dan; čast in hvala ji zanj na veke!

Za nas Slovence v Ameriki je bil zgodovinski dan, ker se je uradno in slovesno otvorila božja pot na ameriško Brezje v Le-

montu. Predolgo bi bilo, o tem zgodovinskem dnevu vse opisati; zato bodi tu samo najvažnejše, zlasti za one drage častilce Marijine, ki niso mogli priti sem, kakor bi bili tudi radi, da bodo brali o njem in imeli malo sliko o tem zgodovinskem dnevu.

Da bo velikanska udeležba ta dan, smo vedeli, ker so nam mnogi obetali, da pridejo. Naša mala, lična cerkev Marije Pomagaj bi pa nikakor ne mogla sprejeti tolike množice. Sklenili smo zato takoj: slovesnost bodi na hribu ob jezeru. Da pa bo dostojno in kolikor mogoče hitro pripravljeno vse za kronanje, smo postavili 40 čevljev dolgo in 24 čevljev široko dvorano med štirimi mogočnimi hrasti, prav na vrhuncu hriba ob jezeru. V tej dvorani bo lahko tudi pontifikalna sv. maša, kjer bodo obvarovani pred pipekajočim solncem ali pa slučajnim dežjem. Ljudje bodo pa pred dvorano lahko sledili sv. maši, kjer je velika ravnina, vzdigujoča se proti dvorani, in se od daleč vidi na vzvišeni oltar sredi dvorane.

Nepričakovano hitro je naša lemontska samostanska družina zgradila dvorano, napravila v njej oltar in poskrbela vse potrebno za škofovo mašo. Istotako je naša družina napravila lepo cesto od cerkve na hrib za avtomobile in romarje. Zato da bo v prihodnje prostor za cerkvijo in samostanom samo za redovnike, romarjem pa je odločen prostor na hribu ob jezeru z dvorano.

Za ta slovesni dan so veliki napisali, katere je lepo dovršil Rev. Blanko s pomočjo br. Akurzija,

pozdravljali romarje, prihajajoče iz Chicage in iz Jolieta. Velik prostor pred cerkvijo, posut s peskom, obdajajo lepe gredice s cveticami. Cerkev in oltarje so okusno in bogato okrasile naše sosede, šolske sestre. Pročelje cerkve so dičile papeževa, slovenska in ameriška zastava. Vse torej je bilo kolikor moč dobro okrašeno in pripravljeno za bodoči slovesni dan — za pomenljivo letošnjo kresno nedeljo.

V soboto proti večeru so se pripeljali k nam naš ljubljeni vladika Jeglič, z njimi so bili še naš preč. P. provincijal, Regalat Čebulj, ter gospoda župnika Rev. C. Zupan, O.S.B., iz Puebla, Colorado, in Rev. V. Kragl, iz Frama pri Mariboru.

Med slovesnim potrkavanjem zvonov so prišli. Samostanska družina, na čelu ji predstojnik Rev. Father John, jih je sprejela pri cerkvenih vratih ter spremila k oltarju, kjer so vsi počastili presv. Rešnje Telo.

Živahni in veseli so bili naši višji pastir, ki so nenavadno čili kljub velikemu naporu pri evharističnem kongresu, in so s tem še bolj navdušili redovno družino za slavlje prihodnjega dne.

V nedeljo so bili presvetli škof že na vse zgodaj v cerkvi pri več sv. mašah in po deveti uri, ko so dospeli še Very Rev. dr. Mihael Opeka, stolni kanonik iz Ljubljane, Rev. Ivan Štrajhar, župnik v Borovnici, Rev. S. Lampe, O.S.B., indijanski misijonar v Red Lake, Minn., Rev. John Smoley, župnik iz Calis, N. Dak., in Very Rev. Kazimir Zakrajšek, komisar iz

Chicago, smo se pripravili za procesijo na hrib.

Prekrasen dan je že sam napolnjeval vse z zavestjo, da danes ne bo mofil dež slovesnosti Marijine. Množice mož z zastavami so se ustavile za procesijo, za njimi polno število pevcev društva "Adria" od Sv. Štefana iz Chicago, katerim je sledila duhovščina, že pripravljena za škofovo mašo. Štirje dijakoni so nesli na nosilnici milostno podobo pred škofom, ki so šli peš v vsem škofijskem ornatu, za njim pa je bila dolga vrsta deklic in žena. Vsa procesija je na glas molila sv. rožni venec.

Ob cesti je bilo na za to določenem prostoru vse polno velikih "busov" in avtomobilov in ker je bilo premalo prostora za toliko, so bili drugi prav do vrha hriba.

Dospevši vsi med potrkovanjem zvonov in glasno molitvijo v okrašeno dvorano, so dijakoni postavili kip z nosilnico proti ljudem, in škof so takoj po krasno odpeti antifoni "Ecce Sacerdos Magnus" pričeli pontifikalno sv. mašo, pri kateri je izborna pela "Adria" latinsko mašo med spremljevanjem harmonija. Verniki so zunaj dvorane na velikem prostoru pobožno molili.

Kmalu po začetku sv. maše je še prišel Rev. John Plevnik, slovenski župnik iz Joliet, Ill., z mnogimi verniki.

Po evangeliju so škof stopili k širokemu vhodu poleg milostne podobe in imeli v srce segajoč govor o Mariji, nebes in zemlje Kraljici. Rekli so: Pred 8 leti sem kronal čudodelno podobo Marije Pomagaj na Brezjah; danes bom pa tukaj na ameriških Brezjah kronal po čudodelni podobi narejeno sliko Marije Pomagaj. Nato so lepo razložili pomen tega obreda in zakaj zasluži Marija, da je kot Kraljica nebes in zemlje kronana. Navduševali so vernike, ki so jih tako željno in pazljivo poslušali, k zaupanju in češčenju naše predobre nebeške Matere in

da se tudi mi vselej prizadevajmo po zgledu Marijinem, ki je rekla: Glej, dekla sem Gospodova, zгоди se mi po tvoji besedi, spolnjevaty zvesto in natanko voljo božjo, da bomo tudi mi zaslužili krono večnega življenja. "Po Mariji k Jezusu," so sklenili navdušeni, prelepi govor.

Zdaj pa je nastopil tisti sveti in zaželjeni trenotek, ko so škof z zlatima kronama kronali Marijo in Jezuščka. Vsa obilna množica je v sv. navdušenju gledala preginljivi prizor. Po odpeti molitvi so vzeli škof krono in jo položili na glavo Mariji ter na to krono na glavo Jezuščku in vse navzoče posvetili nebeški Kraljici. Veličasten, ganljiv trenotek!

Nato so škof nadaljevali sveto mašo, ki je bila prva pontifikalna maša v dvorani na hribu poleg jezera. Takoj po sv. maši je stopil Very Rev. Kazimir Zakrajšek, predstojnik komisarijata, k vhodu pred množico in najprej navdušeno zahvalil Boga, ki je po Mariji dosedaj tako očetovsko vodil naš komisariat, zlasti pa še, da je nam v tako lepem kraju, tu v Lemontu, dal središče, odkoder naj se Njegova slava in češčenje Marijino širi med našim dobrim slovenskim ljudstvom po Ameriki. Zahvalil Ga je, da nam je dal dočakati ta prekrasni Marijin dan. Zahvalil je našega prevzvišenega škofa Jegliča, ki so s tolikim veseljem opravili za nas tako pomenljivo slovesnost in ne po kakem slučaju, ampak po volji božji kot tolik častilec Marijin, kronali ne samo čudodelno podobo na Brezjah v stari domovini, temveč tudi danes tukaj milostno podobo Marije Pomagaj, da bo Ona zdaj naša slovenska Kraljica v Ameriki. Naj bi Ona privedla nazaj k Bogu vse one naše brate in sestre, ki so tu v Ameriki zašli od Njega. Zahvalil se je častiti duhovščini, ki je prišla povzdignit našo današnjo slovesnost, pevcem in obilnim romarjem, ki so priromali od vseh krajev od vzhoda in

zapada, od severa in juga, katerim bo za vedno ostal današnji dan v najslajšem spominu.

Nato smo še skupno zmolili molitve romarjev, katere so glasno odgovarjali vsi navzoči. In zopet se je lepo uredila velika množica za procesijo nazaj v cerkev. Najprej moški, nato pevci, ki so vso pot do cerkve prepevali naše prelepe Marijine pesmi, za njimi duhovščina s kronano podobo Marijino in škof, za škofom množica žensk. Med vso potjo so mnogi slikarji in slikarice s svojimi aparati napravili veliko slik naše procesije. Gotovo nam jih bodo radevolje prinesli, da jih objavimo v prihodnjih številkah naše Ave Maria. Solnce nam je veselo sijalo, ko smo se v dolgi procesiji pomikali v cerkev, kjer so položili kronano podobo pred prezbiterij ljudem v češčenje.

Po kratkem obedu so presvetli škof pred slovesnimi večernicami blagoslovili še novo lepo podobo Sv. Jožefa (smrt Sv. Jožefa), ki je v stranskem oltarju, in so govorili o češčenju Sv. Jožefa, delavca, ženina Marijinega in rednika Jezusovega. Lepo podobo je naslikal slovenski umetnik Mr. John Gosar iz Bethlehema, Pa., in jo **podaril** naši cerkvi. S svojo gospo soprogo je bil navzoč v cerkvi. Bodi mu za ta lepi dar bogat plačnik Sv. Jožef!

Presvetli so še posebno pohvalili požrtvovalne pevce Adrije s pevovodjem Mr. Račičem, ki so tako lepo povzdigovali čast božjo pri pontifikalni maši, med procesijo in pri večernicah, ter vse, ki so bili navzoči, za njihovo tako izpodbudno in lepo vedenje. To je za nas veliko veselje in zadoščenje, da so naš višji pastir na lastne oči videli, kako dobro in verno je še naše ljudstvo v Ameriki. Rekli so sicer, koliko slabe ga sem doma čul o naših Sloven-cih v Ameriki! Res je, slabo časopisje je mnoge privedlo na kriva pota in odvrnilo od Boga, ki so s tem vzeli dobro ime tudi drugim,

vendar večina naših rojakov in rojakinj je tudi v prosti Ameriki ostala zvesta veri svojih očetov in mater, ki se smejejo zabavljicam v časnikih naših janičarjev. Če so pa nekateri zavoljo svojega slabega poželenja in grešnega življenja tu v Ameriki raje verjeli brezverskim našim izdajicam, ki pišejo dan na dan, da ni Boga, da ni večnosti, potem naj bi taki zapeljani siromaki odgovorili na besede, ki so jih naš vladika govorili v nedeljo pri naši slovesnosti: Kaj pa potem, če je Bog, če je večnost? Na to si naj vsak odgovori sam, kaj potem, če je Bog, če je večnost, ali bom enkrat želel kot sovražnik njegov, stopiti pred nsekönčno pravičnega Boga, ki dobro plačuje in hudo kaznuje? Brez dvoma bo vsak, ki resno premisli ta vprašanja, obrnil hrbet svojim zapeljivcem in njih časnike vrgel od sebe, kamor spadajo. Daj, dobri Bog, na priprošnjo svoje Matere, katere prošnja pri Tebi vse velja, da bi se vsi naši zašli sobratje in sestre čimpreje povrnili nazaj k svojemu predobremu Očetu, da bi zopet postali dobri in vneti kristjani, kakor so bili nekdanj, kakor so jih vzgojili njihove verni očetje in matere.

Presvetli so nam še podelili svoj višjepastirski blagoslov in se poslovili od nas. Iti so morali v Chicago in zvečer z vlakom v Marquette, da počaste grob apostola Indijancev, v sluhu svetosti umrlega škofa, našega rojaka

VABILO K SLOVESNOSTI BLAGOSLOVITVE PROVIN- CIJALNEGA DOMA IN CERKVICE ŠOLSKIH SE- STER V LEMONTU.

Več ali manj je že znana naša farma in naš Provincijski dom na njej našim bližnjim rojakom. Ave Maria je včasih že kaj povedala o obojem, in istotako naši dobrotniki.

Dne 2. avgusta pa želimo seznaniti naše domovanje tudi z bolj oddaljenimi. Ta dan bo namreč blagoslovljen naš domek — griček Assisi.

Najljubneje torej vabimo bližnje in oddaljene, da prihite ta dan v velikem številu na naš griček in se udeležite lepe slavnosti. Cerkev sicer ne stoji vrh gore, kot ona v slovenski pesmi, a vsaj na gričku je in bo služila sestram v to kot Porcijunkula sv. Očetu Francišku, čegar sedemstoletnica blažene smrti se bo začela praznovati ravno tisti dan. Njemu v čast in jubilejni spomin bo izročena svojemu namenu tudi naš tihi prostorček.

Velepomenben bo ta dan za našo kongregacijo, velepomemben tudi za naše slovenske šole. Tu se bodo odslej vzgajale učiteljice — vzgojiteljice, ki bodo pozneje delovale na raznih šolah.

Gostje in dobrotniki, dobrodošli!

ŠOLSKE SESTRE.

Friderika Barago. Naš P. Provincijal so jih v lepem govoru pri obedu prosili, da bi poslali prošnjo v Rim, kakor so mariborski škof za Martina Antona Slomška, da bi bil naš rojak, indijanski misijonar, prištet med svetnike.

Po slovesnih večernicah so se romarji, ki se jim ni mudilo preveč domov, povrnili na hrib k jezzeru, kjer je več govornikov pri vhodu v dvorano imelo navdušene govore. Predno so pa romarji odšli iz cerkve, jih je prav ljubeznivo nagovoril še naš vsesploštovani hišni predstojnik, kateremu gre hvala, da je naš Lemont, kar je zdaj, kjer živi zadovoljno redovna družina, broječa že 25 oseb. Res, dela imamo veliko vsi, pa radi ga vršimo, ker nam sveti s svojim zgledom naš Father John, ki se ne ustraši nobenega še tako težkega dela, ki pa tudi očetovsko skrbi za vse. Vedno vesel, nas navduši bolj s svojim zgledom kot z besedo, kadar je treba iti na kako "ofenzivo." Zato se je pa v tem kratkem času — še ni dve leti, kar je on tu — toliko naredilo in doseglo in to brez vsake zunanje pomoči — in po ceni. Ta naš vsečasti vredni predstojnik Father John se je najprej zahvalil vsem romarjem ter jim izjavil, da bo on kot gvarđijan, to je čuvar, sprejel v svoje varstvo kronano podobo Marije Pomagaj, kakor tudi ravnokar blagoslovljeno lepo podobo Sv. Jbžefa, ter jim želel iz srca srečno pot domov. Eden sobratov mu je po nagovoru rekel: zakaj jih nisi še povabil za drugič? In na kratko se je Father John odrezal: zahvala je najboljša prošnja . . .

Še eno o popoldanskem taboru na hribu. Kot "stoloravnatelj" je bil naš Father John, ki je marsikako na kratko povedal ter pozival k besedi govornike kot Rev. Strajharja, Simona Lampeta, Cirila Zupana, Fathra Bernarda in Mr. Vraničarja. Pri vseh so bili prijetni šaljivi uvodi njih govorov, potem so pa resno nastopili za lepo krščansko življenje in če-

Provincijski dom šolskih sester,

Ustanovnika našega narodnega kolegija sta postala

Frank in Antonija Gorenz,
Sycamore, Ill.

Poslala sta \$225.00 za en akter zemlje. Bog stotero poplačaj!

go, Ill. dva svečnika; Mr. Anton Sraj, Joliet, Ill. večkratna vožnja z avtomobilom in jestvine; Mr. Moškric, Joliet, Ill. dve lepi oleandri.

Posebna zahvala Mr. Drašlerju iz Waukegana, ki nam je daroval konja.

KOLEKTA V DENARJU.

Od 15. maja do 15. junija za cerkev Marije Pomagaj v Lemontu, Ill.

Ana Jakse, 50c; Elizabeth Skraba, \$1; Jenie Cheplak, \$1; Anna Mačuga, 50c; Neža Urajnar \$2; Mike Trinko, \$10; Marija Novak, \$1; Ana Loparc, \$1; Jožefa Matzonič, \$1; družina Ravtar, \$1.

Za samostan.

Neimenovana Chicago, \$2; Mary Petach, \$3; Mary Mulc, \$1.

Za kolegij sv. Frančiška.

Na knjižico je nabrala: Mrs. Mary Novak, Greaney, Minn. \$13.50, dali so ji: Mary Novak \$1, Joe Kasun \$1; Louis Udovič \$2; Johana Flak 50c; Marija Palčar \$1.50; Ana Persič \$1.50; Katarina Malerič \$5; Marija Petek \$1; posamezni so dali: Mary Benedičič \$1; Josephine Barto \$1; Rev. J. J. Oman \$5; F. Zbačnik \$2; Terezija Marinček \$2; Anton Kutnar \$1; Jos. Urajnar \$2; Agnes Urajna \$1; Ivan Biščan \$1; Francis Motoh \$1.50; Mary Mevzek \$10; Ana Jackse 50c; John Ludrovec \$2.

Za apostolat sv. Frančiška.

Cila Gorsek \$1; Patrick J. Gilmartin \$10; Bridget Gilmartin \$10; Frances Agreš \$1; Mary Oblak \$2; Magdalena Mortel 50; Martin Hebein \$1; Agnes Heebin 50c; George Smoliner 50c; Rose Mance \$1; K. R. \$1; Rozi Krasovich \$1; Frank Darovic \$20; Antonia Starman \$10; Bridget Paulich 50c; Francis Motoh 50c; Ista za r. moža 50c; Louis Kostelec \$10; John Anzlovar \$10; Ana Bogataj \$1; Agnes Stepanich \$10.

Darovi za list Ave Maria.

Neimenovana, Elcor, Minn. \$1; Frank Ulčar \$1; Mrs. N. Zugel \$1; Frances Zbačnik \$1; John Bishan \$5; Ana Plemel \$1; Neimenovana, Chisholm, Minn. \$1; Antonia Hudales \$1; Antonia Bambich 50c; Francis Odlazek 50c; Agnes Klarič \$1; Mrs. J. Pavlic \$1; Mary Novak \$1; Agnes Jordan \$1; Martin Frank \$2; Neimenovana, Rocks Springs, Wyo. \$1; Antonia Vidic \$1; Mary Novak \$2; Frank Hudak \$2; Anton Gradišar 50c; Fany Baraga \$1; Mrs. M. Zalar \$1.

Za šmarnice in lučke pri Mariji Pomagaj.

Jožefa Arch \$1; Ana Kutnar \$1; Peter Droll \$1; Antonija Hočevar \$1; Mrs. J. Bajuk \$1; Ema Pakiž \$1.50; Rozi Povajba \$1; J. K. \$1; Mary Petek \$1; M. Habjan \$3.87; Ana Smajdek \$2; Frances Fink

\$1; Ana Valter \$1; Uršula Stupnik \$1; Frances Agreš \$1; John Heraner \$2; Jakob Zabukovec \$5; Barbara Kambič \$1; Jožef Lesjak \$1; F. Zbačnik \$1; Ana Plemel \$1; Terezija Marinček \$3.00; Ivana Pirnat \$1; Katarina Klemen \$1; Elizabet Gabrenja \$1; Ana Jakse 50c; Elizabet Gabrenja \$1; Ana Jakse 50c; Elizabeth Skraba \$1; Neimenovana, Chisholm, Minn. \$1; Ivana Skorenšek \$1; Jenie Cheplak \$1; Mrs. Novak \$1; Frances Rožič \$1; Jos. Setina \$2; Mary Janzel \$2; Agnes Zokal \$2; August Krznarič \$1.50; Rud. Perme \$1; Math Ivanetič \$1; Josie ovack \$1; F. Peklaj 25c; Agnes Stupka 60c; Dor. Konča \$1; Antonia Hudales \$1; Clara Blases \$1; Mary Vidmar \$1; Ana Stimetz \$1; Uršula Blatnik \$1; John Hribernik \$1; Antonia Vogrič \$2; Antonia Kotar \$1; Ana Campa \$1; Rozi Smintič \$1; Fr. Mohorič \$1; Martin Verzoh \$1; Mary Leben \$1; F. Becjan \$1; Agnes Kompare \$1; Theresa Hrela \$1; Mary Mishich \$1; Franies Omers \$1; Ana Lumpert 50c; Antonia Bambič 10c; Francis Odlazek 50c; Helena Pekolj \$1; Agnes Stepanich 50c; Lena Patrick \$1; Margareth Bukart \$2; George Spehar \$2.50; Anton Kutnar \$1; Ivana Kočevar \$2; Jenie Mevzek 75c; Rozi Burja \$1; Barbara Marček \$1; A. Korošec \$1; Johana Jakopič 50c; John Progar \$1; Vinc. Komp \$5; Mary Ratej \$1; F. M. Urajnar \$1; Jakob Robida \$1; Francis Tomše \$1; Jenie Cheplak \$1; Mrs. M. Majerle 1; Josephine Turšič \$1; Frances Zokan \$1; Frances Dremel \$1; Uršula Kušar \$1; Josephine Zupan \$1; Frances Spiler \$1; Franc Darovic \$1; Helen Zore \$1; Mary Zore \$1; Frančiška Vrabič \$1; Katarina Kušljan \$1; Ana Smajdek \$1; Veronika Rupe \$1; Matt Kremesec \$2; Mrs. Turk 50c; Mrs. A. Požun \$2; John Mihelič \$2; Peter Makuvič 50c; Mary Plantan \$1; Marija Novak \$1; Fany Slapničar \$1; Ter. Jancer \$1; Katarina Medved \$1; Anton Stiglic \$1; Mary Bečaj \$1; Helen Spegar, Mamie Perusek \$1; Josephine Kervin \$1; Adeleina Minoni \$1; Mary Gostič \$1; Katy Kepec \$1; Frances Spiler \$1; Frank Sajovic \$2; Ana Plemel \$1; Mrs. M. A. R., Chicago, Ill. \$1; Helen Shneider \$1; Anna Jacksie 10c; Johana Zalar \$1; Ana Znidaršič \$1.

Razno:

Za venec okoli podobe Marije Pomagaj je darovala Mrs. Terezija Kodrič, Joliet, Ill. \$15.00; prej \$5.00, skupaj \$20.00.

Za sv. maše so poslali:

F. M. Urajnar 1 (1); Mrs. M. Thomas 2 (2); Johana Flake 4 (4); Agnes Jordan 4 (4); Felix Petrač 2 (2); Mary Molk 2 (2); Josephine Starek 6 (6); Mary Mulc 1 (1); Mrs. A. Turk 1 (1); Mr. John Turk 1 (2); Johana Rode 2 (2); John Molek 1 (1); Mary Lorenc 1 (1); Neimenovana 1 (1); Marija Novak 1 (1); A. Strubel 1 (1); Barbara Težak 1 (1); Gertrude Močivnik 1 (1); Anton Stiglic 1 (1); Anton Snuah 1 (2); Frančiška Crnigoj 5 (5); Bridget Paulič 1 (1); Mary Maček 1 (1); Mary Koren 1 (1); Mr. Bregantac 2 (2); Terezija Gradišar 1 (1.50); Mary Gostič 1 (2); Katy Kepec

ščenje Marijino, bili so v resnici podučno - zabavni govori. Hvala in čast vsem govornikom, katerim so navzoči navdušeno ploskali in svoje veselje izražali z bučnim smehom. Father John je imel poklicati še dve deklici iz Chicage, ki bi nastopile vsaka s svojo deklamacijo, kakor so bile že pripravljene, pa ker je njuna družba morala oditi z "busom," nista mogli razveseliti s svojimi gotovo lepimi deklamacijami. Upamo, da bosta pri drugi enaki priliki še znali in to tembolj srčno povedali, česar nista mogli na dan naše zadnje slovesnosti.

Polagoma so se proti večeru pričeli romarji poslavljati od kraja, ki jim je nudil toliko dušnega veselja. Šli so še enkrat v cerkev k nebeški Kraljici in vsak je bil iz srca vesel, da se je udeležil te prelepe Marijine svečanosti. Vsak je poln hvale nad tem, kar je videl in slišal to nedeljo v Lemontu.

Ob sklepu popisa te izredno dobro uspele Marijine svečanosti pa ne smemo nikakor pozabiti onih skrbnih Mart in mož, ki so tako vztrajno in več ur skrbeli, da naši dragi romarji niso bili ne lačni ne žejni, ampak z vsem ljubeznivo postreženi. Ti so bili naša desna roka; kajti mi redovniki bi tega ne zmogli pri najboljši naši volji, ker smo bili vsi zaposleni bodisi v cerkvi ali pa v kuhinji; zato izrekamo tem potom vsem in vsakemu posebej našo srčno zahvalo, ki bodi po besedi Fathra Johna najboljša prošnja za drugič.

Gotovo govorim iz srca vseh naših dragih romarjev, če rečem, da hočemo v prihodnje vsako leto na peto nedeljo po Binkoštih obhajati obletnico kronanja milostipolne podobe Marije Pomagaj in zopet obnoviti to prvo prelepo svečanost naši solvenski Kraljici v čast. Po Mariji k Jezusu!

DAROVI V BLAGU.

Mr. in Mrs. Jakob Segal, Joliet, Ill. dragocen ciborij; Mrs. in Mr. Kobal, Chica-

1 (2); Ivana Ceplak 1 (1); Ana Gerchman 1 (1); Frank Mihovar 1 (2); Maria Klobučar 1 (1); Mary Požek 2 (2); Math Kremesec 2 (2); Mary Crnoff 1 (1); Jakob Kovach 1 (1) Helena Gerdich 1 (1); Antonija Hočevar 1 (1); Anton Grdina 1 (1) Agnes Stepanich 2 (2).

Nekateri darovi za našo cerkev Marije Pomaagj, ki so bili sicer večinoma že pravilno objavljeni v listu, pa so se o priliki zadnje proslave v Lemontu v oznaniu in govorih deloma napačno navajali:

Dva angela za blagoslovljeno vodo je darovalo društvo sv. Ivana Krstitelja, Chicago, Ill.

Kip sv. Antona sta darovala Mr. Anton in Mrs. Milika Majcen, Chicago.

Dva angela na altanju sta darovala Mr. in Mrs. Louis Majcen, Chicago.

Podobo Marije Pomagaj sta plačala Mr. in Mrs. Charles Bregantič, Chicago.

Kroni za Marijo in Jezusčka sta darovala Mr. in Mrs. Charles Bregantič, Chicago.

Za Relikviarij sv. Križa so darovali: Mr. John Spilak \$10; Mr. Michael Gorek \$5; Mr. Steve Ritlop \$10 in Mr. Peter Vrašič \$5.

Društvo sv. Ane, Chicago, je darovalo \$160.00 za električni venec k milostni podobi Marije Pomagaj.

Vsem ponovni: Bog povrni!

ZAHVALE ZA USLIŠANJE.

Lorain, O. — Pristrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Ani za uslišanje moje prošnje in prilagam \$1.00 za list Ave Maria.—Mrs. Fany Baraga.

Milwaukee, Wis. — Pristrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in sv. Tereziji za uslišanje moje prošnje in prilagam \$3.00 za sv. maše.—Uršula Koropec.

Cleveland, O. — Pošiljam Mariji v dar \$5.00, ker je milostno uslišala mojo prošnjo. Priporočam se ji še dalje.

—Frances Oražem.

Cleveland, O. — Po obljubi se zahvaljujem Mariji in sv. Tereziji za uslišano

prošnjo. Moja 10letna hčerka je bila nevarno operirana in sem obljubila, da bom poslala v list Ave Maria, ako ozdravi. Sedaj je popolnoma zdrava.

—Frances Baraga.

Chicago, Ill. — Po obljubi se zahvaljujem Materi Božji in sv. Tereziji Deteta Jezusa za uslišano prošnjo. Prepričana sva, da le na priprošnjo Matere Božje in sv. Terezije se je stanje najinega sina obrnilo na bolje.

—Anton in Mary Brodarič.

Rock Springs, Wyo. — Priloženo pošiljam v podporo listu \$1.00 s prošnjo, da priobčite mojo javno zahvalo Mariji Pomagaj in Mali Cvetki za pomoč v moji veliki stiski.—Neimenqvana.

Northame, Minn. — Prilagam \$2.00, da priobčite najina zahvalo. Najin sinček je bil zelo bolan, da smo bili že v prav hudih skrbeh. V tej stiski sva se zatekla k presv. Srcu Jezusovemu k Mariji Pomagaj v Lemontu in k Mali Cvetki. In glej, kmalu mu je odleglo. Za to milost se prav iskreno zahvaljujema.

Jožef in Ana Plemel.

Odpustki meseca avgusta.

Urejuje Rev. John Miklavčič.

1. Nedelja, prva v mesecu. Popolni odpustek za one, ki počastijo presv. Jezusovo Srce in prejmo sv. zakramente. Od 12. ure naprej se prične porcijunkulski odpustek. Popolni odpustek se zadobi tolikokrat, kolikorkrat kdo obišče redovno cerkev sv. Frančiška in moli na namen sv. Očeta. Ti odpustki se zadobe danes od 12. ure opoldne pa do 12. ure ponoči 2. avgusta.

2. Ponedeljek. Porcijunkula.

4. Sreda, prva v mesecu, posvečena sv. Jožefu. Popolni odpustek onim, ki s pobožnimi vajami počaste sv. Jožefa in prejmo sv. zakramente.

6. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek za vse, ki prejmejo sv. zakramente in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo na namen sv. Očeta.

7. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek za vse, ki opravijo pobožne vaje v čast Brezmadežni in prejmejo sv. zakramente. Popolni odpustek tretjerednikom zaradi praznika blaženih Agatangela in Kasijana, mučnikov I. reda.

8. Nedelja, druga v mesecu. Popolni odpustek za člane najsv. Imena.

12. Četrtek. Sv. Klara, ustanoviteljica 2. reda sv. Frančiška. Popolni odpustek za tretjerednike in vesoljna odveza.

13. Petek. Sv. Janez Vianney, spoznavalec 3. reda. Popolni odpustek tretjerednikom.

15. Nedelja. Vnebovzetje Device Marije. Popolni odpustek tretjerednikom, članicam Marijine družbe in altarnega društva, udom bratovščine Karmelske Marije. Za tretjerednike vesoljna odveza.

17. Torek. Sv. Rok, spoznavalec 3. reda. Popolni odpustek tretjerednikom.

19. Četrtek. Sv. Ludovik, škof in spoznavalec I. reda. Popolni odpustek tretjerednikom.

22. Nedelja. Sedem radosti Device Marije. Popolni odpustek tretjerednikom in vesoljna odveza.

25. Sreda. Sv. Ludovik, kralj in spoznavalec 3. reda. Popolni odpustek tretjerednikom in vesoljna odveza.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek za tiste, ki trikrat v tednu molijo sv. rožnivenec.

Udje tretjega reda in članice Marijine družbe zadobe popolni odpustek na dan mesečnega shoda.

NA RAZGLEDU.

NA BARAGOV grob v Marquette, Mich., so šli nekateri naši starokrajški gostje. Pred evharističnim kongresom je romal tja frančiškanski provincijal iz Ljubljane, Very Rev. Regalat Čebulj, D.D., po kongresu pa ljubljanski škof dr. Jeglič. Veseli nas da sta imenovana gospoda napravila to pot. Saj je naš veliki Baraga le preveč zapuščen in pozabljen v svojem skritem počivališču, kakor se tudi njegovega ogromnega dela njegovi rojaki vse premalo spominjamo. Morebiti bo to romanje dalo pobudo za to, da se naš Baraga dvigne iz groba pozabljenja. Tožimo včasih, da nimamo svetnikov — ako bi bil Baraga sin drugega naroda, bi ga gotovo že častili na altarjih. Prav je, da se je sprožila misel, začeti proces za Slomškovo beatifikacijo, ali pri tem samem ne sme ostati. Če je Slomšek velik, ni Baraga prav nič manjši. Kakor sta sveta brata Ciril in Metod neločljiva kot svetnika vseh Slovanov, tako bi morala biti pri Slovencih neločljiva Slomšek in Baraga. Bog daj, da bi se imeni obeh v doglednem času zasvetili kot jasni zvezdi na svetniškem nebu katoliške Cerkve! Molimo v ta namen in zatekamo se v svojih potrebah k svetniškima rojakoma, da ju bo Bog poveličal pred očmi svoje Cerkve!

ZA SEDEMSTOLETNICO smrti sv. Frančiška pripravljata tudi slovenski narod primeren spomenik. To je nova, lepa cerkev sv. Frančiška v Spodnji Šiški pri Ljubljani, ki se zida sicer počasi in z velikimi finančnimi težavami, vendar upamo, da bo do praznika sv. Frančiška letos vsaj za silo pod streho. Sv. Frančišek noče, da bi mu veliki bogatini zidali cerkev, zato pa kapljajo darovi počasi in v majhnih svotičah, vendar stalno in nepretrgoma. Zato bo tudi nova stavba sicer preprosta, toda lepa. Načrte je napravil popolnoma zastoj velik ljubitelj sv. Frančiška in njegovih sinov, Slovenec Plečnik, arhitekt evropskega slovesa. Tudi zidanje vodi deloma sam. To je dovolj velik dokaz, da bo nova cerkev nekaj lepega, dostojen spomenik na jubilejno leto. Slovensko ljudstvo bo lahko ponosno na svoje delo in vsak, ki prispeva za zidanje te cerkve, si sme šteti v čast, da je pri tem prelepem podjetju sodeloval.

O EVHARISTIČNEM kongresu so vsi veliki chicaški listi zelo lepo pisali. Ves potek zborovanj in slovesnosti si našel popisano do najmanjših podrobnosti in neštivilne slike so pojasnjevale in skušale ponazoriti, kar se je v tistih dneh godilo. Večina poročil je bila sestavljena v tako prijaznem in spoštljivem tonu, da bi človek mislil: ti dnevniki so vsi v izrazito katoliških rokah. In vendar so versko indiferentni in jih urejujejo večinom nekatoličani. Prepričani smo, da niso tako pisali iz golega dobičkarstva, ker so vedeli, da bo od milijona chicaških gostov marsikak dolar odpadel v chicaške blagajne, temveč v glavnem zato, ker so olikani in izobraženi Amerikanci res gentlemeni in spoštujejo tudi versko pričanje katoliških someščanov. Samo duševni pritlikavci morejo zaničljivo govoriti in pisati o tako ogromnem pojavu globokega verskega prepričanja in čustvovanja, kot ga je razodel veličastni evharistični kongres. Tu bi se lahko marsičesa naučili naši duševno tako majhni verski odpadniki, ki niso vedeli o kongresu drugega reči, nego da so pisali o neki "kutarski reklami." Upamo, da so se spričo sijajne verske manifestacije, ki ves njihov napor ni niti toliko odščipnil od nje, kolikor je za nohtom črnega, samih sebe pošteno — sramovali . . .

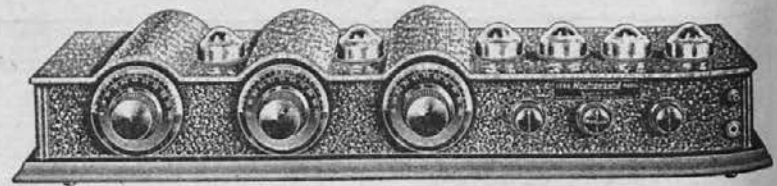
SV. ALOJZIJ obhaja letos dvestoletnico, odkar je bil slovesno prištet med svetnike. Zgodilo se je to 31. decembra l. 1726. Obenem z njim je bil kanoniziran sv. Stanislav Kostka, drug velik vzornik in zaščitnik mladine. Od Alojzijeve smrti je do takrat poteklo sto trintrideset let. Pravo dvestoletnico bomo torej obhajali šele zadnjega decembra, toda ker pada Alojzijeve god v mesec junij, so se mnogi cerkveni listi že v svojih junijskih številkah obširno bavili s tem jubilejem. Zlasti mu je posvetil velik pozornost starokrajški "Bogoljub," ki prinaša tudi več lepih slik, spominjajočih na Alojzija. V tem listu tudi bremo, da so ljubljanski škof naročili mladencem v svoji škofiji, naj proslave spomin na Alojzijevo povišanje tako-le: 1. Opravljajo naj prav v velikem številu šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojziju. 2. Po možnosti naj se oskrbe za mladeniče tridnevne z molitvami in cerkvenimi govori. 3. Slovesen naj bi bil

letošnji 31. december. Odredi naj se skupno sv. obhajilo, izven cerkve pa (popoldne) akademija v proslavo angelskega mladeniču. — Naj se tudi vsak bravec našega lista spomni Alojzijevega jubileja z molitvijo in dobrimi deli temu ljubeznivemu svetniku na čast.

NA SEDEMSTOLETNICO smrti sv. Frančiška se pripravljajo vsepovsod. Iz Rima in Italije sploh prihajajo novice, kako zbirajo za celo vrsto spomenikov, ki imajo proslavljati Frančiška pred lateransko baziliko, na gori Subasio, v Milanu, Neaplju in drugod. — V Švici, na Francoskem, v Kolumbiji in na Slovenskem zidajo spominske in votivne cerkve. — Nemški in avstrijski Frančiškovi častivci zbirajo darove v razne dobrotelne namene. — Mislijo celo na katoliško univerzo v Firencah in na stolico za frančiškansko zgodovino na kraljevi univerzi v Rimu. Če se bosta ta načrta posrečila, še ni gotovo. — Istotako se mnogokje pripravljajo razstave frančiškanske umetnosti. Cela vrsta umetnikov, slikarjev, pesnikov in komponistov se priglašča za sodelovanje. — Seveda skuša Italija s Frančiškovo proslavo združiti tudi domoljubno navdušenje. Tega ji ne moremo zameriti. Toda da vidi Mussolini v Frančišku le prenapetega nacionalista, to je vsega obžalovanja vredno. Pa saj nas ne briga Mussolini in zato nas njegovo mnenje o Frančišku ne moti. Mi poslušamo sv. očeta in njegova sodba o asiškem serafu je tudi naša sodba. Zato bo katoliški svet praznoval Frančiškov jubilej pa naročilo sv. očeta, ne po volji Mussolinijevi.

POSVEČENJE družin Jezusovemu Srcu je že znano tudi ameriškim Slovincem. V zadnji številki smo poročali, da je v prvo Zlato knjigo vpisanih 55 slovenskih družin iz New Yorka. Sedaj smo pa zvedeli, da se je med tem ondi posvetilo še nadaljnjih 37 družin, tako da je skupno število naraslo že na 92. To je vsekako za eno samo župnijo, ki ni posebno velika, zelo časten dokaz ljubezni do presv. Srca. Kdaj se bodo v tem oziru zganile slovenske družine še drugod? Pripravljata se že druga slovenska Zlata knjiga — New York je že zopet zastopan v njej z lepim številom, toda ne sme samo pri tem ostati. Vse slovenske nasebine na nogel!

NAŠ RADIO

Detroit, Mich. — Zadnji teden meseca maja smo imeli detroitski Slovenci sv. misijon, ki ga je vodil naš misijonar iz Lemonta, Ill. Sv. misijon se je precej dobro obnesel, toda če pomislimo, koliko je vseh Slovencev v Detroitu, moramo odkrito reči, da se jih je misijonskim klicem le malo odzvalo. Vzrok je seveda isti kot drugod po velikih mestih: nasprotnega mišljenja jih je prav mnogo. Bog se jih usmili, da bi skoraj izpregledali, kako zelo so zapeljani, in se povrnil nazaj k Bogu in v naročje matere Cerkve. Nekaj je bilo takih že pri tem misijonu, da so po dolgih letih zopet enkrat prišli, prejeli sv. zakramente in tako spet postali otroci božji. Za druge sirote, ki živijo brez Boga kar tja v en dan, moramo pa svoje molitve potrojiti, ne samo podvojiti. — Ob misijonskem času sem tudi jaz imela lepšo priliko za pridobivanje novih naročnikov. Dobila sem jih šest in pošiljam denar. Želim veliko novih naročnikov, da bi se list še zelo razširil. — **Naročnica.**

Sv. Lenart nad Škofjo Loko, Slovenija. — Evropa je letos mrzla. Imamo večer dež. Na binkoštno soboto je pa pri nas toča pobila vse sadje in tudi žito je precej trpelo.

Rev. John Miklavčič prav fletno piše svoje Spomine. Čudno! Letos je leto "spominov." Politik Šuklje je izdal že eno knjigo, druga se tiska, svetnik in zlatomašnik Lavtizar je napisal knjigo z enakim naslovom — dr. Detela jo je zelo pohvalil — in njima se pridružuje slovenska Amerika z Miklavčičem.

V Selcih bo pa letos ameriška nova maša. Pel, oziroma ponovil jo bo sodnik zavodarskega profesorja Šolarja. V Crngrobu bo pa 11. julija ena domača loška nova maša. Sicer jih bo pa malo. Naš rod začena pešati! Bog daj, da bi bili vsaj ti, kar jih je, dobro zrno!

Končno pošiljam, združen z Ameriko v mislih na evharistični kongres, čez veliko lužo brez števila najlepših pozdravov! — **J. Langerholc.**

Youngstown, O. — Primio sam od Vas opomenu, da mi je predplata na list Ave Maria iztekla. Ja znadem, da je, i lijepo Vam se zahvaljujem, da mi još šalžete ovo lijepo štivo. Drage volje hočem dug podmiriti i predplatu produljiti. Zaostao sam zato, jerbo slabe su radne prilike, a obitelj je velika. Ali nemožem, da budem bez Ave Marije, pošto ju moja žena čita po pet puta svu, dok druga dojde. Želim Vam sreću i zdravlje i napredak u svemu. **J. B.**

Prežganje pri Litiji, Slov. — Prejel sem Ave Marijo in Koledar, oboje nam je zelo všeč. Naši fantje Orli in drugi jako radi prebirajo. Iz naše župnije je

obilo ljudi raztresenih po Ameriki. In ko tukajšnji gledajo slike in čitajo zanimive spise, jih silno mika obljubljeni dežela Amerika, kjer jedo baje meso tako pogosto kot pri nas krompir. Neki fant iz Amerike je pisal domačim: Tukaj pri nas vsak dan velika nedelja — vsak dan meso!

Naša fara je med ubožnimi skoraj najbolj siromašna. Koliko bi se jih izselilo, vozne listke imajo od svojcev že obljubljene, pa jih Amerikanci ne marate. Toda, na žalost, večina se jih tam v Ameriki odtuji cerkvi in pozabi na domačijo. Vaši cenjeni listi bodo gotovo mnogo pripomogli k ozdravljenju te rak-rane naših izselencev. Ako je tam v Vaši bližini kaj "naših," jih le primite za ušesa, ako niso pridni!

Kako pa drugače pri nas? O, žalostna nam majka! Uboštvo lomi moštvo! Letime slabe, davki pretežki, toda, brate, šuti i plati! Trpeti je treba in se z resnim delom boriti za boljše čase! — **Pozdrav!**

Rev. Martin Jarc.

Ahmeek, Mich. — Vidim, da samo tihih naročnikov in bralcev niste posebno veseli. Radi vidite, da se kateri oglasi in Vas malo pohvali, ali pograja. Jaz Vam dam pohvalo in tudi vsi drugi tukajšnji naročniki so prav zadovoljni z Vašim prekorsnim listom.

Zdaj Vam bom pa malo opisala versko življenje v naši nasebini, mogoče bode koga zanimalo. Tukaj nas je prav majhno število Slovencev in še ti smo razskropljeni. Nekaj jih živi tukaj na Ahmeeku, nekaj na Copper City, nekaj na Mohavku. Dasiravno smo tako raztreseni, vendar se vsaj vsako nedeljo vidimo v cerkvi, katero imamo na Mohavku. K nji spadajo vse narodnosti, ker vsakega posameznega naroda je premalo, da bi zdržaval svojo cerkev.

Stalnega duhovnika nimamo, ker cerkev oskrbujejo oo. frančiškani iz cerkve Srca Jezusovega na Calumetu. Pa smo vseeno v vseh dušnih potrebah dobro preskrbljeni, ker naš Father Leary zato skrbi. Oni se dosti trudijo za narod in zato jim tudi narod zaupa.

Meseca maja smo imeli cerkveni bazaar, ki se je nad vse dobro obnesel. Čistega dobička se je napravilo \$950, za kar so se gospod župnik prav lepo zahvalili, češ da so ponosni na svoje farane.

Na 20. junija so tukaj prejeli otroci prvo sv. obhajilo. Vsa čast šolskim sestram Srca Jezusovega, da so tako lepo izučile otroke, ki jih pridejo poučevati vsako soboto.

Zdaj pa, cenjeni urednik, če se Vam ta viti vredno, lahko priobčite, če ne, pa ne bo nobene zamere!

K sklepu še prav lepo pozdravljam vse

naročnike lista A. M., listu pa želim obilo uspeha.

Josephine Hribljan zastopnica.

Brežice ob Savi, Slov. — Pozdravljeni, dragi rojaki iz obsavskih sel in dobrih, zlasti iz župnije Brežice! V vsaki vasi skoro vsaka tretja hiša ima kakega družinskega člana v Ameriki. Upamo, da ste vsi dobri in srečni! Ostanite zvesti veri in vrlinam svojih očetov, zvesti namikom blagih mater! Spominjajte se radi svoje lepe stare slovenske domovine, pa se pripravljajte na yeličasten pohod v svojo nebeško domovino! Spomnite se tudi drage cerkvice, kjer ste sprejeli sv. krst, prvo sv. obhajilo in sv. birmo; kjer ste pred evharističnim Bogom izlivali prve utrinke svoje otroške pobožnosti in ljubezni! Vaš dom misli na Vas, moli za Vas in Vas pozdravlja čez široke vode in daljne dežele: Bog Vas živi, dragi rojaki od Save in Sotle, ostanite dobri Slovenci pa vzorni katoliki, čast in slava matere Slovenije, dični sograditelji prosvete, gospodarske blaginje in krščanske npravstvenosti tam v veledržavi svobode in napredka! Pod zastavo križa Kristusa sovega, na žarkem solncu Tabernaklja!

Rev. M. Jurhar.

SLOVENSKI STARIŠI!

Imate sinčeka, ki je končal svojo ljudsko ali farno šolo, pa premišljuje, kam bi ga dali v šolo, da bi bilo kaj iz njega.

Kaj pa, ko bi nekoliko pomislili, če ga morda Bog ne kliče v duhovski stan, da bo služil Njemu in svojemu narodu kot duhovnik Gospodov?

Vsak narod mora za svojo duhovščino sam poskrbeti. Tudi vi, slovenski stariši, morate misliti na to.

Mi slovenski frančiškani bi radi pomagali slovenskemu narodu v Ameriki do slovenske duhovščine.

Imamo že več slovenskih klerikov bogoslovcev in tudi več slovenskih dijakov, ki se pripravljajo za duhovski stan v reidu Sv. Frančiška.

Za to jesen bi jih radi še več sprejeli. Slovenski stariši, kaj ko bi dali vašega sina nam, da pri nas poskusi, če ga Bog kliče v ta stan?

Prav za majhno mesečno odškodnino ga sprejmemo.

Pišite takoj po vsa pojasnila na:

VERY REV. FATHER COMMISSARY
1852 West 22nd Place,
Chicago, Ill.

55 LET

je že minulo od kar je ta banka začela poslovati, in sicer z malim uradom v slovenski naselbini mesta Chicago. Odprl jo je sedaj pokojni ustanovitelj g. William Kaspar in od tega časa pa do današnjega dne so vedno gg. Kasparovi solidno vodili po načelih konservativnega bančnega poslovanja.

Danes je ta banka, ki je bila ustanovljena pred 55. leti z malim kapitalom, priznana kot reprezentativna štedilna in bankirska ustanova Slovanskega naroda v Zed. državah, ki razpolaga s kapitalom v znesku devetnajst milijonov dolarjev.

Stopite tudi Vi v zvezo s to banko, ki Vam oskrbuje sledeče:

Hranilne uloge,
čekovne uloge,
čekovni konto,
posojila na imetje,
ulaganje denarja na hipoteke in obveznice,
pošiljanje denarja v staro domovino, ali
pa osiguranje Vašega imetja.

Vi bi morali vpoštevati ustanovo, katera že 55 let posluje, pri kateri še ni nikdo niti enega centa izgubil, kdor je iml z njo posla.

KASPAMERICAN STATE BANK

1900 BLUE ISLAND AVE. CHICAGO, ILL.

Največja Slovanska Banka v Združenih Državah.

KAKŠEN NAJ BO VAŠ DOM!!!

stelnjo opravo. Poleti vas bodo prišli obiskati vaši prijatelji kako vam bo ugajalo, ako boste imeli lepo moderno pohištvo!

Mnogi ki so pri nas kupili pohištvo, ga danes po desetih letih ne dajo za isto ceno. Vidite, kako pametno je bilo kupiti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Predno greste kam drugam, oglasite sa pri nas! Mi dajemo na lahka odplačila in sile ne delamo nikomur v tirjavi, vsi naši odjemalci to vedo. POSEBNO SO VABLJENI ŽENINI IN NEVESTE.

Sedaj je tisti čas, da si opremitve, očistite in prenovite vašo hišo za letno sezono. Zima vam je pokvarila mnogo pohištva: Blazine in druge pohištvene stvari. Vidite, kako pametno je bilo kupiti dobro pohištvo: Ves ta čas so imeli pohištvo za hišno opravo, kar jim je bilo v veselje, in je še več uredno danes.

Kadar imate pa pohištvo že v svoji hiši je pa še druga potrebna stvar, namreč: Victor Gramafon in plošče. Vsaki ve, da so "VICTOR'S NAJ-FINEJŠE V AMERIKI." Boljših muzikaličnih aparatov ni, kakor so najmoderneje sedaj na razpolago "VICTOR" aparati. Ko slišite Victor Gramafone VITONOLAS, se vam zdi, da slišite velike orglje in prave cerkvene pesmi, ali pa da slišite iz zvonika krasno potrkavanje. Nikdo ne more verjeti, kako močne glasove imajo in kako jasno in različno se sliši. Pridite ali pa pišite za pojasnila. Drage volje vam pošljemo vsa pojasnila in gramofoni.

nila. Ko boste slišali te novovrstne muzikalije, se boste čudili, da se more kaj sličnega doseči, kakor so te plošče in gramofoni.

Za obilo naročil in udeležbe se priporočamo: **A. GRDINA in SINOVI**

6019 St. Clair Ave. Podružnica 15301-7 Waterloo Rd. Stanovanje 1035 E. 62nd St., Cleveland, O.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777
1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi
brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuže črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik
2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.
Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.
Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.
Slovcem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —
Svoji k svojim.
Phone Canal 5889
1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

MIKE ŽELLE

SLOVENSKA GROCERIJA
6314 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Se priporoča v naklonjenost!